

OZKA POT

Št. 4 / 2017

9. leto

Tema:

GOSPOD, strinjam se ...

Navedek iz Biblije:

Pozabljam, kar je za menoj, in se iztegujem proti temu,
kar je pred menoj, ter tečem proti cilju po nagrado,
h kateri nas od zgoraj kliče Bog v Kristusu Jezusu.
Filipljanom 3,13-14

Vsebina

Dragi bralec	3
Stari mož in nekaj več	4
Gospod, strinjam se	6
Jasna beseda Wilhelma Buscha	13
Menno Simons	19
Anabaptisti	29
Moj krst	35
Glasbena industrija	39
Izlet v Izrael in ponatis	47

Izdajatelj:

Christlicher Gemeinde-Dienst (CGD)

Verein zur Förderung christlicher Werke
und Gemeinden Pforzheim e.V.

Email: info@cgd-online.de

Homepage: www.cgd-online.de

Tajništvo (uredniški prispevki):

Dr. Lothar Gassmann

Am Waldsaum 39

D-75175 Pforzheim

Tel. (AB) 07231-66529

Fax 07231-4244067

Email: Logass1@t-online.de

Homepage: www.L-Gassmann.de

Stack, foto: Lothar Gassmann

Naslovna fotografija: Rote Rose in unse-
rem Garten

Foto za članek Menno Simons:

Täuferausstellung Viktor Fast, Frankenthal

Ovitek: Werner Fürstberger

Tisk: Druckmaxx, Blekendorf

Prevod v slovenščino: Vida Derganc

Za podpisane prispevke odgovarja avtor.
Vsi prispevki v tem zvezku – če ni drugače
označeno – smejo biti nespremenjeni in z
navedbo vira kopirani, ponatisnjeni in pre-
vedeni. Prosimo za primerek. Hvala!

CGD-pisarna

(Razpošiljanje, potrdila za namen daru):

Thomas Ebert, Alemannenstr. 5

D-75038 Oberderdingen

Tel. 07258-295452

Email: info@cgd-online.de

Konta za darove

Nemčija:

Sparkasse Pforzheim-Calw

Christl. Gemeinde-Dienst Pforzheim

IBAN: **DE89 6665 0085 0007 2389 67**

BIC oder SWIFT: **PZHSDE66**

Avstrija:

Raiffeisenbank Leiblachtal

Christl. Gemeinde-Dienst Pforzheim

IBAN: **AT07 3743 9000 0380 8045**

BIC: **RVVGAT2B439**

Švica:

Die Schweizerische Post:

Christlicher Gemeinde-Dienst Pforzheim

Verein zur Förderung christlicher Werke
und Gemeinden e.V.

DE-75175 Pforzheim

IBAN: **CH32 0900 0000 6074 9747 5**

BIC: **POFICHBEXXX**

Časopis DER SCHMALE WEG pošiljamo
zainteresiranim na osnovi darov (abo letno
15,- evrov, vključno poština). Kritje
stroškov samo s prostovoljnimi prispevki
(darovi) bralcev. Hvala, če nam pomagate!

CGD uživa priznanje splošne koristnosti.
Darove je mogoče odpisati od davčne osnove
do 20 % letnega dohodka. **Prosimo, navedite
pri darovanju svojo pošno številko in
„prijateljsko“ številko.** To najdete na polju
za vaš naslov na hrbtni strani zvezka.

Velika hvala!

Dragi bralec!

Kako spoznam Božjo voljo?

1. Božjo voljo spoznam načeloma z branjem Božje besede, Biblije in poslušnostjo temu, kar mi Božja beseda pravi. Kajti Božja volja ne more biti nikdar v nasprotju z Božjo besedo.
2. Božjo voljo nadalje spoznam, ko prosim Boga v molitvi za njegovo vodstvo. Pri tem pa lahko zaupam, da me že vodi, kakor hitro sem ga prosil za njegovo usmerjanje. Moram paziti le na namige njegovega vodstva.
3. Božjo voljo spoznam v pogovoru s zreliimi kristjani, katerih nasvet in življenjske izkušnje lahko hvaležno sprejemem. Vendar pa njihovih izjav ne smem posplošiti (posebno uporabiti medsebojne nasvete), ampak jih moram sam preveriti na osnovi Božje besede in molitve.
4. Končno spoznam Božjo voljo prek okoliščin, v katere me je Bog postavil z njegovim dosedanjim vodstvom. Vendar me okoliščine ne smejo obvladati, ampak moram biti odprt za Božje nadaljnje vodenje – in za s tem povezane možne spremembe.

Potem, ko smo v št. 1 / 2017 navajali podrobno luterantske in reformirane cerkve in potrebo po novi reformaciji, naj bi v tej zaključni izdaji ob letu reformacije 2017 dali poudarek na cerkve z baptističnim in menonitskim izvorom. Dva prispevka predstavljata njihovo razumevanje skupnosti v preteklosti in sedanjosti. Celota je obrobljena s kritičnim člankom znanega mladinskega pridigarja iz Essna Wilhelma Buscha iz leta 1956 o praksi krščevanja v državnih cerkvah, ki pa ni izgubila na aktualnosti, prav tako pa z osebnim pričevanjem krsta.

GOSPOD Bog naj vas blagoslovi!

Vaš Lothar Gassmann

Stari mož ...
in tisto več

Poznamo tudi še to? Nezadovoljni smo s tem, kar nam Bog daje. Želimo več od življenja, več veselja, več zdravja, več denarja, več časti, več priznanja, več naklonjenosti, več časa, več pozornosti. V duhovnem smislu želimo več zaupanja, več tolažbe, več uslišanih molitev, več vere, več popolnosti, več polnomočja, več darov, več moči, več Svetega Duha.

Hrepenimo po prebujenju, po mogočnem delovanju duha, po potrjevanju našega delovanja in naše službe z znamenji in blagoslovi. Svojo vero doživljamo kot šibko in nezadostno. Boga prosimo za več Duha in več polnomočja. „Jezus, Tvoja luč naj napolni to zemljo z Očetovo slavo! Pridi, Sveti Duh, vžgi srca v plamen!“

Vendar skupnost Gospoda ne potrebuje novega „izlitja Duha“. Sveti Duh je izlit. Ne potrebujemo novih binkošti. Binkošti so enkraten dogodek v zgodovini odrešenja. Kar potrebujemo, je nova predanost Gospodu, nova zvestoba in nova poslušnost njegovi besedi.

Če nam Božja beseda ugovarja ali nas kara, je ne smemo izkrivljati ali obračati, ampak se moramo pokesati. Od našega odnosa do Božje besede je odvisno naše duhovno življenje! Božja beseda ima moč, da povzroči v ljudeh, ki jo poslušajo, vero in poslušnost in s tem odrešenje in novo rojstvo. Če se bojimo Boga in ga ljubimo, bomo tudi z Božjo besedo ravnali v strahospoštovanju in poslušnosti.

Ne potrebujemo več. Bog nam je podaril vse. V Kristusu imamo vso Božjo polnost. V Kristusu so skriti vsi zakladi modrosti in spoznanja. To sega do večnosti. Ne potrebujemo „drugega blagoslova“. Nam je Gospod Jezus Kristus vse? Smo popolnoma naravnani nanj? Če živimo iz lastne moči, blokiramo vrec blagoslova. Naš blagor počiva popolnoma na našem Gospodu Jezusu Kristusu in ne na tem, kar smo ali kar imamo. Več ne potrebujemo.

Vsak vernik prejme ob ponovnem rojstvu Svetega Duha. Nekaterim je to premalo. Želijo več. Tekli bi, se preHITEVALI, bili v transu, Svetega Duha občutili

in zaznavali telesno. Satan poskuša te kristjane prevarati z doživljaji, občutki, vizijami in duhovnimi hrepenenji. Vleče jih stran od besede, tja do osrečujočih dogodkov.

Nasprotno temu pa Sveti Duh podpira treznost in samokontrolo. Ni nam treba Boga »čutiti«, da bi mu bili blizu. „Četudi ne občutim nič od tvoje moči, me vseeno vodiš k cilju, tudi skozi noč.« Hodimo v veri in ne v gledanju. Potrebujemo predanost našemu Gospodu, ki jo naredi Sveti Duh, njemu ki nas je odkupil s svojo krvjo. Želimo živeti zanj, ne več za same sebe.

Mnogo kristjanov hrepeni po več polnomočja. Trpijo zato, ker svet tiči v zlu. Želijo uresničiti Božje kraljestvo v Kristusovem imenu tukaj in danes. Čutijo se poklicane, da kraljestvo Jezusa Kristusa vzpostavijo tukaj in zdaj. Satan jim dopoveduje, da lahko pomagajo Božjemu kraljestvu do zmage. S „proklamiranjem“, v „govorjenju obstoja“ in „zapovedovanju“ se naj bi »sprostilo« delovanje duha in se s tem uresničilo že zdaj Jezusovo vladarstvo.

Božja beseda nikjer ne govori o tem, da je skupnost pozvana, naj izvaja avtoriteto nad satanom. Mi se mu moramo upreti in zmagati, ne moremo pa ga »zvezati« in pregnati iz sveta. V veri se moramo držati Kristusove zmage. Nastop Božjega kraljestva je edinstveno delo Boga. Človekovo delovanje je izključeno. *»Zatrobil je sedmi angel in v nebesih so zadoneli močni glasovi ter govorili: Nad svetom je zakraljeval naš Gospod in njegov Mesija: kraljeval bo na veke vekov«* (Raz. 11,15).

Kot novorojeni kristjani smo Božji otroci. Gospod Jezus Kristus je plačal našo krivdo s svojo smrtjo na križu in nas odrešil. Čakamo na novo nebo in novo zemljo, kjer prebiva pravičnost. Trpljenje tega časa ni vredno veličastva, ki nam ga je pripravil Jezus Kristus. Samo Jezus je odrešenik za življenje. On je naše veselje in naš mir. Več ne potrebujemo.

Rolf Müller, Wilkau-Hasslau

Gospod, strinjam se ...

GOSPOD, soglašam s TABO v tvoji oceni mojega življenja.

1. GOSPOD, pritrujem ti, da me ljubiš in da sem ravno ta oseba, za katero je KRISTUS umrl.
2. GOSPOD, strinjam se, da imaš načrt za moje življenje in da bom s tem, ko živim svoje življenje ustrezno tvojemu načrtu, dosegel najvišjo možno mero sreče in uporabnosti (Prg 3,5-6, Mt 5,3-12, Fil 2,12-13, Heb 13,20-21).
3. GOSPOD, strinjam se, da je preveč mojega življenja minilo brez zadostne duhovne rasti in da več ne smem izgubljati časa ali priložnosti (Ef 5,14-17).
4. GOSPOD, strinjam se, da morda danes živim zadnji dan – in da moram v modrosti živeti vsaki dan tako, ko da bi bil zadnji, da bi ga živel

izključno v slavo tvojega veličastva (Ps 3,5; 90,10, 1 Kor 7,29, Jak 4,14-17).

5. GOSPOD, strinjam se, da si me ti na osnovi dejstva Jezusove žrtve, odkupil in da imaš pravico vladanja nad vsem mojim življenjem – in zato morajo biti moj čas, moj denar, moje premoženje, moj posel, moja družina, moji cilji, moje želje, moje obnašanje, moje besede in moje misli pod tvojo kontrolo (Rim 14,8, 1 Kor 6,19-20).

GOSPOD, s tabo se strinjam glede vseh mojih grehov

1. GOSPOD, strinjam se, da je bil greh v mojem življenju vedno zelo realen problem in da si zato zaslužim iti v pekel (Rim 3,9-12, 7,24, Ef 2,1-2, Heb 12,1).
2. GOSPOD, strinjam se, da je bila tu velika hudobija vseh mojih grehov in da je bila proti tebi. „Zoper tebe, tebe samega, sem grešil, hudobijo v tvojih očeh sem storil“ (Ps 51,5). „Kako naj torej storim tako veliko hudobijo in se pregrešim zoper Boga“ (1 Mz 39,9)?
3. GOSPOD, strinjam se, da je potrebno kesanje nad vsemi mojimi grehi in da moram prenehati izkoriščati tvojo dobroto, s tem, ko se ne pokesam (Rim 2,4), in da ne morem izkusiti poživitve, ki jo prinaša prebujenje, dokler tega ne storim (Apd 3,19).
4. GOSPOD, strinjam se, da moram redno prakticirati osebno priznanje svojih grehov. „Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj proti tebi, pusti dar tam pred oltarjem, pojdi in se najprej spravi z bratom, potem pa pridi in daruj svoj dar“ (Mt 5,23-24).
5. GOSPOD, strinjam se, da je za vsakega, ki sem ga opeharil, povrnitev dolga neobhodno potrebna za osebno prebujenje (2 Sam. 12,6, Jer 35,15, Ezk 33,15, Lk 19,8), kajti vedoč, da sem koga ogoljufal in tega ne povrnil, mi bo preprečevalo, da bi imel vest prosto obtožb in bi pustil srcu, da me obsodi in zavira moje molitve (1 Jn 3,20).

GOSPOD, strinjam se s teboj glede življenja v svetosti

1. GOSPOD, strinjam se, da brez svetosti ne bo nihče videl BOGA (Heb 12,14).
2. GOSPOD, strinjam se, da je svetost tvoja volja za moje življenje. „Kajti to je Božja volja, vaše posvečenje“ (1 Tes 4,3).

3. GOSPOD, strinjam se, da od mene ne pričakuješ, kar je nemogoče in da moram prenehati opravičevati svoje pomanjkanje svetosti z besedami »BOG razume, saj sem le človek«.
4. GOSPOD, strinjam se, da je posvečenje bilo odkupljeno s Kristusom na njegovem križu (1Kor 1,30) in ga prejmemo ravno tako kakor opravičenje z vero (2 Tes 2,13).

GOSPOD, strinjam se s tabo glede absolutne potrebe čuječnosti nad vsem, kar sprejemam.

GOSPOD, strinjam se, da moram stražiti nad vsem, kar berem in gledam: knjige, revije, filme, ljudi („Sklenil sem zavezo s svojimi očmi, in kako sem pazil nanjo kakor na devico“ - Job 31,1), reklamne table in tako naprej in da bi bilo zame bolje, da bi bil brez oči, ko da imam oči, ki bi me pripeljale v pekel (Mt 18,9-10).

1. GOSPOD, strinjam se, da bom bdel nad tem, kaj poslušam: grde šale, hudobne pogovore, kritiko nad drugimi, prilizovanja, napačne religiozne nazore, dvoumne zgodbe itn.; pazil bom na Jezusove besede: „Pazíte vendar, kako poslušate“ (Lk 8,18; Mk. 4,25).
2. GOSPOD, strinjam se, da bom bdel nad tem, kaj prijemam in kako se česa dotikam, vedoč za žalostne prekrške grehov iz sle po imetju in poželenja (2 Mz 20,17, Prg 15,27, Mt 6,27-30).
3. GOSPOD, strinjam se, da bom čuječ nad tem, kar jem in pijem in kar je povezano s tem, kajti vem, da je požrešnost in pijanstvo hudo v tvojih očeh (Ps 34,8, 119,103, Prg 23, 2-3, 20-21, Lk 21,34, Rim 16,18, 1 Kor 10,31, Gal 5,19-21, Fil 3,19, Jak 1,13-15).
4. GOSPOD, strinjam se, da moram biti čuječ nad vsem telesom, ker vem, da je moje telo tempelj Svetega Duha (Mt 10,28, Rim 6,12, 8,13, 1 Kor 6,19, 1 Kor 9,27).

GOSPOD strinjam se s tabo glede tvojega pogleda o razdeljenem nazoru in nerazdeljenem pogledu.

1. GOSPOD, strinjam se s tabo, da so tisti s čistim srcem blagoslovljeni (Mt 5,3-8).
2. GOSPOD, strinjam se, da je nemogoče istočasno ljubiti BOGA in mamona in zato želim usmrtiti svoje mesene želje in zavračati zbiranje

zakladov na tej zemlji, ampak bom svoj pogled usmeril na zaklad v nebesih, da bo tam, kjer je moj zaklad, tudi moje srce (Mt 6,19-24).

3. GOSPOD, strinjam se, da je človek z razdeljenim srcem nestanoviten na vseh svojih poteh. Naj ne misli, da bo karkoli prejel od tebe, kajti zate je spotika. S tem, ko je kakor valovi na morju, ga veter premetava sem in tja (Jak 1,5-12).
4. GOSPOD, strinjam se, da če ljubim svet, ni Očetove ljubezni v meni; kajti vse, kar je v svetu – poželenje mesa in oči in ošabno življenje – ni od Očeta, ampak od sveta, ki mineva. Strinjam se, da bodo le ti, ki izpolnjujejo tvojo voljo, ostali v večnosti (1 Jn 2,5-12).

GOSPOD, strinjam se, da stalno posnemam psalmista, s tem, ko molim: „Úči me, GOSPOD, svojo pot, hodil bom v tvoji resnici, zedini moje srce, da se bo balo tvojega imena“ (Ps 86,11).

GODPOD pritrjujem ti glede obvezujoče narave vsakdanje hoje s teboj

1. GOSPOD, strinjam se, da je bil pravi vzrok za moje neuspehe v preteklosti pomanjkljiva ljubezen do tebe, in če se izgovarjam s pomanjkanjem časa, sem kriv tudi laži, kajti dnevno imam na razpolago enak čas kakor vsak drug človek in da je določen čas za vse stvari (Prd 3,1-9).
2. GOSPOD, strinjam se glede potrebe vsakdanjega čaščenja tebe samega, kajti v tebi se gibljem in živim in imam smisel (Ps 5,2; 92,1-2; 145,2; Dan 6,10; Apd 17,28; Heb 13,15).
3. GOSPOD, strinjam se glede podaljšanega časa osebne molitve, in da bi se naučil, kako neprestano moliti (1 Kro 16,11; Lk 6,12, 18,1; Apd 6,4, Rim 12,12; Kol 4,2).
4. GOSPOD, strinjam se glede rednega preučevanja Biblije in branja tvoje besede z molitvijo, da bom prijeten v tvojih očeh in opremljen za Božje življenje v tem brezbožnem svetu (Ps 119; Jer 15,16; Jn 5,39; 20,31; Apd 17,11, Rim 15,4, 2 Tim. 2,15, 3,16).
5. GOSPOD, strinjam se, da je težko razvijati dobre lastnosti in da jih je lažje prelomiti, zato je potrebna tvoja stalna pomoč, da bi utemeljili in obdržali hojo s teboj (Rim 6,4; 8,1-4; Gal 5,25).

GOSPOD, pritrjujem ti, da mi je potrebno biti del tvoje molitvene skrbne skupnosti.

1. GOSPOD, strinjam se, da je potrebno redno poslušanje tvoje pridigane in poučne besede, in zavežujem se, da bom to zvesto obdržal do Gospodovega dne (Ps 55,14; Iz 56,2; Ef 2,10; 5,8; 15).
2. GOSPOD, strinjam se, da potrebujem pomoč bratov in sester, če želim prejeti svoj ogenj predanosti in čistosti, in obvezujoče se prinašam, da bom živ del vidne krščanske skupnosti (Apd 2,41-41; Gal 6,2; 2 Kor 8,2; Ef 2,19; Heb 3,13-14).
3. GOSPOD, strinjam se, da se bom priključil molitveni skupini, ki se zbira redno, kjer bi molili drug za drugega in za prebujenje vse skupnosti. In če ne morem najti take skupine, bom storil vse, kar je v moji moči, da bi začeli z molitveno skupino (2 Krn 7,14; Ps 80; Mt 18,20; 1 Tes 5,17; 1 Tim 2,8).
4. GOSPOD, strinjam se glede vidne poštenosti do bratov in sester v Gospodu; tako da me bodo lahko na pravi način vzpodbujali, me tolažili, usmerjali in mi bili v pomoč v vseh stvareh, ki se nanašajo na tvoje kraljestvo (Ps 32,2; Rim 12,9; 2 Kor 4,2; Gal 6,2; Ef 4,25; Heb 3,13-14).

GOSPOD, pritrjujem ti, da je moja naloga, da svetim pred ljudmi in da sem sol zemlje.

1. GOSPOD, strinjam se, da to pomeni, da sem proti drugim popolnoma odprt glede svojega priznanja tebe in krščanske hoje za teboj (Lk 12,8; Apd 4,20; 22,15; Rim 10,9; 1 Jn 4,15).
2. GOSPOD, strinjam se, da to zahteva moralno pravilnost v vsem, kar rečem in delam – in tudi brisanje vsake vrste hinavščine v mojem življenju. Zase si želim biti kakor Natanael, o katerem si rekel, on je pravi Izraelec, v katerem ni prevare (Jn 1,47; Kol 3,23).
3. GOSPOD, strinjam se, da to zahteva pogumno soočenje s temi, ki so brez Kristusa, glede na njegovo pravico do njihovega življenja, in da moram biti pripravljen, ob priložnosti in nepriliki usmerjati jih in jih opominjati (Iz 41,10; Apd 4,31; Fil 1,28; 2 Tim 4,1-2).
4. GOSPOD, strinjam se, da to pomeni stanovitnost in da ne smem odnehati ali postati omahljiv, kadar postanejo okoliščine težke, tudi takrat ne, če je ogroženo moje delovno mesto ali moja varnost – ali če se zmanjšajo

dohodki ali število prijateljev (Apd 4,13-21; 20,23-24; Gal 6,9; Fil 1,27; 1 Tes 5,21).

5. GOSPOD, strinjam se, da me to dela ranljivega in od mene zahteva, da dam svoje življenje za druge, kakor je to storil Kristus (Jn 10,14-18; Lk 9,23; 14,26; Jn 3,30; 12,25; Rim 15,1; 1 Jn 3,16). S tvojo milostjo želim zadrževati pokvarjenost tega sveta s tem, da sem sol in želim širiti tvojo resnico s tem, da sem luč (Mt 5,13-16).

GOSPOD, strinjam se s tabo o stanju ljubezni v mojem življenju.

1. GOSPOD, s tabo se strinjam glede tvoje prve zapovedi, ki od mene zahteva, da te ljubim iz vsega srca, vse duše, z vso močjo in z vsem bitjem (Mt 22,37-38), in da se moja ljubezen do tebe izkaže z mojo poslušnostjo tvojim zapovedim (Jn 14,23; 15,9-14; 1 Jn 2,3-5).
2. GOSPOD, strinjam se glede tvoje druge zapovedi, ki od mene zahteva, da ljubim svojega bližnjega kakor samega sebe (Mt 23,39), in da je moja ljubezen do drugih preizkus moje ljubezni do tebe (1 Jn 4,20-21).
3. GOSPOD, strinjam se, da si ti tvorec ljubezni (1 Jn 4,7-19), in da so vsa znamenja pomanjkanja ljubezni pri meni znamenja nalomljenega odnosa do tebe (1 Jn 2,9-11; 3,14; 4,7-12).

GOSPOD, strinjam se s tabo v dejstvu, kdo bo nosil krivdo vseh mojih preteklih, sedanjih in prihodnjih grehov.

1. GOSPOD, strinjam se, da moram prenehati s stalno samokritiko. Sprejemam dejstvo, da sem v Jezusu Kristusu novo bitje (2 Kor 5,17) in da lahko storim vse s pomočjo Jezusa Kristusa, ki mi daje moč (Fil 4,13).
2. GOSPOD, strinjam se, da je Kristus že plačal kazen za moje grehe in da nimam pravice, da bi se sam kaznoval za grehe, ki jih je Kristus že plačal. Priznavam, da sem preutrujen, da bi nosil težo vseh grehov s seboj in zato se želim tukaj in zdaj zanesti nate, da si jih ti za vedno odnesel stran (Iz 53,5; 1 Pt 2,24; 1 Jn 1,7).
3. GOSPOD, strinjam se glede priznanja vseh grehov, ki jih bom odslej storil in bom prejel takoj po priznanju tvoje odpuščanje in očiščenje in ne bom nikoli več sebe obremenjeval s težo tega, kar si mi že odpustil (1 Jn 1,9).

1. GOSPOD, strinjam se, da smem zmagovito živeti v luči vsega, kar si naredil zame (Rim 8,35-39; 1 Kor 15,57; 2 Kor 2,14) v veri v Gospoda Jezusa Kristusa, ki me je ljubil in odkupil s svojo krvjo (1 Pt 1,18-19).

Prevedeno iz angleškega besedila „LORD, I Agree“ z dovoljenjem avtorja Richarda Owena Roberta. Prevod iz angleščine: Gisela Whitaker, Kaufering. Obdelava in krajšanje: Lothar Gassmann.

Odprta beseda o pridigi krsta v evangeličanski cerkvi

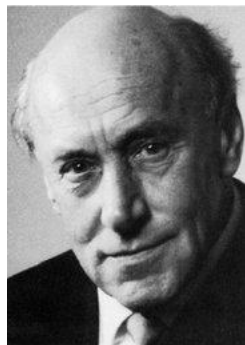
Župnik Wilhelm Busch
(iz leta 1956, Licht und Leben)

Opomba uredništva: pretresljivo in omembe vredno je, kaj je znani essenski mladinski pastor in evangelist Wilhelm Buch (znan po uspešnici „Jezus naša usoda“) že pred več ko 60 leti napisal o pogosti nebiblijski pridigi in praksi o krstu v evangeličanskih cerkvah. Tudi če je sam vztrajal pri krstu dojenčkov (kar mi vidimo drugače), je z jasnimi besedami branil napačno razumevanje in zlorabo. Zato smo ponovno izdali njegov prispevek.

Protestiramo! Pritožujemo se!

Ne moremo več molčati o tem, da se v evangeličanskih cerkvah o krstu govori na način, ki se razvija v velikansko ogrožanje za nespreobrnjene človeške duše.

Krst pri bogoslužju, kjer koli že. Ob krstnem kamnu stojijo pred zbrano skupnostjo starši in botri. To so ljudje, ki jih leta in leta nisi videl v skupnosti. Za Božje zapovedi jim je vseeno. Nikoli niso vprašali po odrešenju v Jezusu Kristusu. Toda sedaj prinašajo svoje otroke h krstu. In ob koncu obreda položi duhovnik otročku roke na glavo in reče: "Vključen v Kristusovo telo! - Zapečaten! - Rešen!" tako se je zgodilo v mestu, ki ga ne želim imenovati.

Sprašujem se: kaj se dogaja v srcih staršev in botrov? Morda so imeli nekaj trenutkov nemirno vest, ko so vstopili v cerkev in mislili na to, kakšni zaničevalci evangelija so. Vendar, zdaj so menda slišali, da so s krstom "pridruženi Kristusovemu telesu", da so zapečateni in odrešeni. **Pomirjeni gredo domov in dvignejo steklenico slivovke, da bi zares proslavili krst.**

Nekje sem imel evangelizacijo. Ljudi svarim pred večnim pogubljenjem, prosim jih, naj napravijo korak od teme k luči. Zatem me poišče ogorčen duhovnik. "Kako lahko tako govorite, ko da bi bili ljudje v nevarnosti večnega pogubljenja?"

Odgovorim mu: "Vi ste v tej nevarnosti! Ne veste več, da bi morali ljudi svariti v imenu Njega, ki je rekel: »Bojte se tistega, ki lahko uniči dušo in telo v peklu!« Ni tudi Peter rekel množici: Rešite se iz tega pokvarjenega rodu?»

Nato duhovnik odvrne: »Ljudje, katerim je govoril Peter, niso bili krščeni. Naši poslušalci pridig pa so krščeni.«

V številnih pridigah dobi skupnost zagotovilo: »Popolnoma se lahko zavedate odrešenja, saj ste krščeni. Le odvrzite vse dvome in ves nemir vesti s pogledom na vaš krst.«

V »Novicah iz Bethel-Missiona« (julij/avgust 1956) pripoveduje Gerhard Jasper ml. o debati s prebujenimi domorodci v Vzhodni Afriki. Beremo stavek: »Krst? Ja, ta nas naredi za Božje otroke.«

Toda v moji Bibliji piše: »Po veri smo Božji otroci...«

Iz vere v Gospoda Jezusa Kristusa vedno bolj nastaja vera v krst.

Nespreobrnjene grešnike učijo: »Vaš krst je vključitev v Kristusovo telo. Vaš krst je ponovno rojstvo. Ste lastnina Jezusa Kristusa, ker ste krščeni.«

Apostoli tega niso pridigali. Rekli so: »Opominjamo vas v imenu Kristusa: spravite se z Bogom!« Pozivali so: »Rešite se iz tega pokvarjenega rodu.«

Taka pridiga vzpodbuja protest, pa tudi duhovno življenje. Kjer pozivajo grešnike pred prekletstvom in jih pozivajo, da v veri sprejmejo brezplačno Božjo milost, tu nastane duhovno življenje.

Vendar, kako redko to danes slišimo v evangeličanskih cerkvah! Nad vsem tem je čutiti ohromelost. Kako beden je obisk cerkve! Kako brez življenja so bogoslužja! Kako nesrečne biblijske ure! Če ne bi stare mame reševale situacije, ne bi bilo tu nobenega človeka.

In kako krčeviti so vsi poskusi, da bi na kak drug način poskušali oživiti cerkev. Poskušajo z liturgijo, izumljajo nove pesmarice. O vsem se pogovarjajo, kar je v svetu, ustanavljajo plesne krožke in filmske kroge. Toda vse to ne more prikriti, da je »smrt za vrati«.

In to moramo pripisati uničujočemu nauku o krstu! Marx je nekoč rekel: »Religija je opij za ljudstvo.«¹ **Seveda, ta nauk o krstu je gotovo opij za ljudstvo! Naj se naša vest vznemiri – naj pride že človek na misel, da se mora spreobrniti kakor izgubljeni sin – naj že Duh Božji prebudi človeško srce - : potem pa se takoj omami s sporočilom: saj si vendar krščen.** Vse je dobro. Vest se znova pomiri, kajti »pastor mora že vedeti«. Prepričan sem o tem, da je ta praksa krščevanja vzrok za ohromelsot evangelijske cerkve.

Dve ganljivi zgodbici

Pridigarji tega uničujočega nauka o krstu vsepovosod trobijo dve ganljivi zgodbici, ki jih poslušamo vedno znova. Kmalu ne bo več mladega teologa, ki ne bi v prvih treh pridigah povedal ljudem teh zgodbic.

Prva zgodba govori o Lutru. Ta naj bi nekoč ob neki skušnjavi rekel: »Baptizatus sum!« = Krščen sem! Kadarkoli sem govoril v evangelijskih cerkvah o tem nebiblijskem obravnavanju krsta, so mi ponudili to zgodbo. Zadaž pa grožnja. »Proti Lutru si vendar ne boš upal ničesar reči!«

Resno sem mnenja, da Luter ni štel med apostole. In nadalje menim: Če bi Luter imel kaj pojma, kaj bo iz njegove besede, bi se izrazil bolj jasno in bi satanovo skušnjava zavrnil z besedo: »Jezus je umrl zame!« Ali: »Odkupljen sem!«

V tem primeru bi rad rekel z Lutrom: »Naj se mi ugovarja z Biblijo in ne več s cerkvenimi očeti.« Prosim vse kandidate teologije, da vendar odstranijo to zgodbo iz programa.

Druga ganljiva zgodba prihaja od blagoslovljenega baltskega duhovnika Traugotta Hahna. Nekoč je obiskal umirajočega, ki je bil v veliki skušnjavi. Pomiril se je šele, ko mu je Traugott Hahn pojasnil: »Saj si vendar krščen!«

Starega Traugotta Hahna sem dobro poznal in vem, da je bil Jezusov pričealec. Zakaj o njem ne vemo nič drugega, ko to zgodbo, ki zagotovo ni najboljša? Bolj

¹ Tu se W. Busch moti. To je rekel Lenin, ki je menil, da je religija zarota duhovnikov, da bi poneumili ljudstvo in so si zato izmislili zgodbo o Kristusu. Marx je zapisal: »Religija je opij ljudstva«, kar pomeni, da to ni zarota pokvarjenih duhovnikov, ampak si ta opij pripravi ljudstvo samo. V smislu krščanskega razumevja razlike med razodeto vero in religijo ima Marx povsem prav – prip. V.O.

prav bi se mi zdelo, če bi rekel bolnemu: »Jezus je umrl zate!« kajti v Bibliji piše: »Kri Jezusa Kristusa, sina Božjega, nas opere vseh grehov.« Nikjer pa nisem prebral: »Krst nas očisti vseh grehov.«

Za kaj pri tem ne gre

Ne gre za prepir, ali je krst otrok ali »krst vere« pri baptistih pravi. O tem bi zagotovo lahko veliko govorili. Vendar zdaj ne gre za to. Če zdaj moji baptistični bratje mislijo, da lahko iz tega članka napeljejo vodo na svoj mlin, jim odgovarjam: tudi pri vas imate prečenjen krst, ki je popolnoma nebiblijski! Tukaj gre sedaj za to, da se distanciramo od baptistov, vseeno ali so v luteranski ali baptistični obleki.

Kaj pravi Biblija?

Če bi bil krst resnično »zraščanje v Kristusovo telo«, »ponovno rojstvo« itd., potem bi morali apostola Pavla energično opomniti, kajti v prvem poglavju prvega pisma Korinčanom govori na neki način o krstu, ki bi vsakemu cerkvenemu baptistu (ali baptističnemu luteranu) dvignilo lase pokonci. Pavel pravi: »zahvaljujem se Bogu, da nisem krstil nikogar izmed vas, razen...« in potem našteje nekaj ljudi, ki jih je krstil. Nato nadaljuje: »ne vem, če sem še koga krstil. Kajti Kristus me ni poslal krščevat, ampak pridigat evangelij...«

Modri teologi so izbrali mesta iz Pavlovega pisma, da bi dokazali ponovno rojstvo s krstom. Če bi Pavel veroval, da je kdo lahko ponovno rojen s krstom, nikoli ne bi mogel napisati zgornje vrstice. Na splošno pa je to posilstvo pogosto navedenih biblijskih vrstic, če bi želel iz njih dobiti ponovno rojstvo s krstom otrok.

Kaj je potem krst po razumevanju Biblije? Pristavili bi stavek: krst ne daje nič več ko pa daje Božja beseda. **Kdor trdi, da daje krst več ko Božja beseda, se ukvarja z magijo in ne več z evangelijem.**

Božja beseda pravi: Kadar se rodi otrok, je nad njim dejstvo, da je Jezus Kristus, Božji sin, umrl zanj. In enako je rečeno otroku ob krstu (*biblijsko pravilno bi bilo: blagoslovitev; ured.,.*). Dejansko ni tako, da evangelij oznanja: Jezus je umrl zate in da je nekdo s krstom vsajen v to milost. Ne, ni tako! Ampak krst zagotavlja –

kakor Božja beseda: Jezus je umrl zate. Kaj pa človek napravi s tem sporočilom, je drugo vprašanje.

Prenehajmo končno s temi vraževernimi predstavami, ko da bi se karkoli skrivnostnega zgodilo z otrokom med krstom! Mislim, da bi bilo popolnoma čudovito in več ko dovolj, če bi nad otrokom izgovorili: »Jezus je umrl zate!« Cerkevna pridiga pa mora krščene in nekrščene pozivati, da se spreobrnejo od teme k luči.

Bedna zasilnost

Ljudem, ki razširjajo nauk o krstu, ni vse povsem jasno. Z nekaj izjemami so ljudje naših velikih mest krščeni. In zdaj si pogledjmo njihovo duhovno življenje! Kako majhno je število pravih kristjanov! Na stotisoče teh, ki leta in leta niso slišali Božje besede, naj bi bilo utelešenih v Kristusa, vsi naj bi bili novorojeni ljudje?

Zdaj smo si izmislili izgovor. Pravijo: »Padli so od krstne milosti.« Ali pa pravijo kakor Gerhard Jasper ml. v citiranem članku: »Podobni so izgubljenemu sinu, ki je zapustil očetovo hišo. Toda krst ni bil zaradi tega zaman, tudi izgubljeni sin ostaja sin. Samo dvojno je kriv, ker ni sprejel Božje milosti, čeprav mu je bila nudena. In spreobrnjenje? Ni drugega ko ponovna najdba in sprejetje Božje milosti, ki nam je bila dana že pri krstu, ko smo bili »pokopani s Kristusom«.

Moje mišljenje ugovarja

Govorijo: »Krst je ponovno rojstvo in vcepljenje v Jezusa Krista.« Če bi bilo to res (pa ni res!), potem bi moral ne samo jaz, ampak vsak svoboden človek protestirati, da so nas kot nebogljene otroke tako posilili. Če ima krst tak spreminjajoč pomen, potem gre za posilstvo človeka, če se to izvede na njem, preden lahko o tem premisli in zavzame stališče.

Ponavljam: Obstaja dejstvo, ki je pred vsem in ga ne morem iztrgati: da je Božji sin zame umrl. Vendar preden k temu zavzamem stališče, mi mora biti to sporočilo oznanjeno, kakor pravi Pavel: »Vera pride iz pridiganja, pridiga iz Božje besede.« Vendar pa bi delali nad menoj zlorabo, če bi me vgrajevali v Kristusovo telo, ne da bi mi dali možnost, da ta postopek v veri sprejemam ali pa v

neveri odklonim. Kdor razpolaga s takšnim naukom o krstu, ta bi moral posledično in nujno iz vsega srca protestirati proti vsem oblikam krščevanja otrok in se zavzemati za krščevanje odraslih.

K temu pride še drugo:

Želimo skonstruirati naslednji primer: duhovnik je poklican h krstu. Do tja je dolga pot. Ko pride na tramvajsko postajo, je tramvaj pravkar odpeljal. Zdaj mora čakati deset minut. Teh deset minut je krivih za to, da pride prepozno. Otrok je umrl.

Ne ugovarjajmo, da more v takih primerih babica ali starši opraviti krst v sili. Kajti večina staršev naših krščencev je popolnoma nesposobna za to. Duhovnik pride torej prepozno, ker je zamudil tramvaj. Sedaj je otrok izgubljen. Če bi duhovnik imel avto, bi bil otrok rešen.

Kdor ima samo malo pojma o evangeliju, ve, da je to nesmiselno. V prvem trenutku njegovega življenja nad otrokom velja: »Jezus je umrl zate.« In to velja zanj, če je krščen ali ne.

Sklep

Prenehajmo torej s krstno pridigo, ki onemogoča vsako jasno spreobrnjenje, ki spodbija vsako evangelizacijo in ni v skladu z besedami Biblije! Prenehajmo s krstno pridigo, ki v temelju hromi duhovno življenje v evangeličanski cerkvi!

Nihče mi ni ugovarjal, da ne znam ceniti blagoslova krsta. Bog mi je podaril šest otrok. Vsakokrat, ko sem se sklonil nad zibelko novorojenega, je name padlo kot težko breme, das se je otrok rodil v grozen in neusmiljen svet, poln težav in skušnjav. Toda naslednja misel je bila: saj obstaja dobri pastir, ki je dal življenje za tega otroka.

In potem sem te otroke z veseljem privedel do krsta, ker je tu glasno in slišno izpričano sporočilo o otrocih. *(Op. uredništva: na tej točki se žal Wilhelm Busch moti, kajti ko so ljudje otroke prinašali k Jezusu, jih ni krstil, ampak blagoslovil; Mk 10,13-16)!*

Ob koncu moram navesti še pričevanje, ki ima posebno težo v verujoči skupnosti. Moj znanec, ki trpi zaradi tega, ker je bil v cerkvi usmerjen vedno na krst namesto na Jezusov križ, se je obrnil na profesorja Karla Heima s prošnjo, naj mu pove jasno besedo v pomoč. Karl Heim je odgovoril tako:

»Moj odgovor v zvezi z vašim vprašanjem glede krsta je zelo preprost: od vedno sem bil nasprotnik t.i. 'ponovnega rojstva s krstom', to je mnenja, da se s poškoppljenjem krščenca z vodo zgodi v notranjosti spremenjenje.

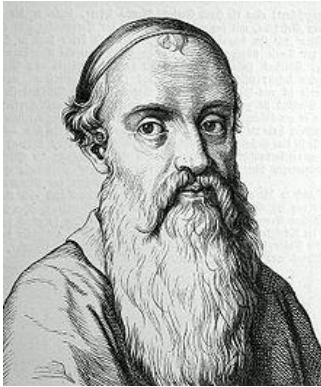
Za napačno imam tudi to, da se krščenec z dejanjem krsta vpiše v Božjo knjigo v nebesih. V Bibliji ne zasledimo niti sledu o tej predstavi, kajti v novi zavezi se krstijo le odrasli, ki so se že odločili za Kristusa“ ...

Menno Simons in „levo krilo“ reformacije“

Pridigar Dieter Zimmer, Wilnsdorf

Kdor danes govori o reformaciji, misli največkrat na velike reformatorje Lutra, Zvinglija in Calvina in na cerkve, ki so prišle iz njihovega dela, na luteranske in reformirane cerkve. Za delo teh mož bodimo Gospodu hvaležni! A to, na kar često pozabimo, je, da so poleg teh bili tu še drugi, ki prav tako zaslužijo, da jih uvrstimo v vrsto velikih, a so bili v preteklosti – in često tudi danes – prezrti. Da bi obstoječe neravnotežje izravnali, se bomo posvetili nekemu drugemu velikemu možu v Božjem kraljestvu in se iz tega učili lekcij za nas same.

Gre za Menna Simonsa. Tudi njegovo delo bi morali obravnavati s častjo, saj tudi on sodi med ljudi, o katerih pravi Daniel 12,3: „Razumni se bodo lesketali kakor sijaj neba. Ti, ki so mnoge pripeljali k pravičnosti, pa bodo kakor zvezde za vso večnost.“

V toku reformacije 16. stoletja si je naredilo prostor neko gibanje, ki bi mu lahko rekli nasplošno „levo krilo reformacije“ ali tudi „tretja reformacija“. Del tega gibanja se je strastno zavzemal za krščenje odraslih in tako zašel s svojim radikalnim nastopom v spor z oblastmi. Drugi del se je odlikoval z resnim študijem Biblije, molitvijo, z življenjem v služenju in hojo za Jezusom Kristusom. Najbolj pomembna osebnost te druge skupine je bila vsekakor Menno Simons, s katerim so povezani vse do danes po vsem svetu razširjeni menoniti. Po koncu vojne jih je bilo v letu 1949 po vsem svetu 400.000. Po podatkih mennonitske svetovne konference je bilo v letu 2015 po vsem svetu več ko dva milijona mennonitskih krščevalcev odraslih.

1. Življenje Menna Simonsa

Od njegovega rojstva do spreobrnitve

O Mennonovem družinskem ozadju in njegovem rojstvu ni veliko znanega. Rodil se je v letu 1492 ali 1496 v Witmarsumu v Friziji, torej še pred nastopom Martina Lutra z njegovo namestitvijo tez na grajski cerkvi v Wittenbergu 31. oktobra 1517, kar je sprožilo tok reformacije. O njegovih mladih letih prav tako ne

vemo kaj dosti. Njegovi starši so bili vsekakor prepričani katoličani, ki bi radi, da bi iz njihovega sina postalo kaj. Zato so mu oskrbeli izobrazbo, ki naj bi mu odprla pot za bleščečo prihodnost. Menno je študiral teologijo. Kot študent rimsko-katoliške teologije se je učil latinščine, študiral cerkvene očete, zgodovino cerkve, vendar pa ni bil deležen resnične izobrazbe o Svetem pismu. Ko je bil v letu 1524 posvečen v duhovnika in dobil prvo namestitev v Pingjumu na Holsteinskem, še ni odprl Biblije.

Do tistega časa je bil prepričan katoličan, ki ni mogel niti sanjati, da bi kdaj pristopil k reformacijskemu gibanju. A bili so trije dogodki, ki so potek njegovega življenja potem odločilno spremenili.

Dvomi v nauk o transsubstanciaciji

„V prvem letu svoje duhovniške službe mu je nenadoma, med obhajanjem maše, prišlo na misel, da nauk o transsubstanciaciji (spremenenja kruha in vina v Kristusovo telo in kri) morda ni resničen. Menno je bil nad tem „hudičevim napadom“ – kakor je razlagal to misel – globoko pretresen in jo je poskušal izgnati iz svojega mišljenja.“¹

Vendar pa se te misli ni več znebil. Pretresen in negotov je Menno iskal pomoči pri svojem spovedniku in svojih predstojnikih. A pomoči ni bil deležen in je bil tako prepuščen samemu sebi in temu, česar se je naučil izza otroških let in kar je tridentinski koncil v letu 1551 potem takole formuliral (in kar do danes velja za katoliško cerkev!):

„S posvetitvijo kruha in vina se zgodi spremenjenje vse substance kruha v substanco telesa Kristusa, našega Gospoda, in vsa substanca vina v substanco njegove krvi. Kdor taji, da je v zakramentu najsvetejše evharistije resnično, res in bistveno prisotno telo in prisotna kri obenem z dušo in božanstvom našega Gospoda Jezusa Kristusa in tako ves Kristus, in trdi, da bi bil le kakor v znamenju, v podobi ali v delovanju, ta naj bo izobčen.“²

Ko se je tako znašel najnižje in je bil poln obupa, je Menno segel po Novi zavezi, za katero se mu je zdelo, da ne podpira rimsko-katoliškega razumevanja zakramenta. Nato je iskal svéta v spisih Martina Lutra. V letu 1528 je na osnovi Lutrovih spisov prišel do prepričanja, da zavrnitev nauka, ki ne temelji v Pismu, ne more imeti za posledico večne smrti.

Prva pomembna lekcija za nas danes

Rimsko-katoliška cerkev izobča tiste, ki v skladu s pričevanjem Svetega Pisma verujejo, da se elementi kruha in vina pri obhajanju Gospodove večerje ne spremenijo v Kristusovo meso in kri. Tako 1 Korinčanom pričuje, da gre pri biblično pojmovani Gospodovi večerji za spominsko dejanje in ne, kakor pravi katoliški

nauk, za darovanje. Potem ko je naš Gospod Jezus Kristus slovesno postavil svojo večerjo, po peresu apostola Pavla še vedno govori o „tem kruhu“ in o „tem kelihu“ (1 Kor 11,26-27).

Kdor danes meni, da bi moral pospeševati ekumenska prizadevanja in vračanje v naročje katoliške cerkve, ta mora vedeti, da s tem izdaja svojega Gospoda! V primeru ponovne združitve z rimsko cerkvijo ne bo več sodeloval pri biblični Gospodovi večerji, ampak pri katoliškem darovanju. Tako bo moral domnevni v Kristusovo telo spremenjeno hostijo verujoči moliti:

„Tako ni nobenega dvoma, da se naj vsi krščansko verujoči na način, kakor je stalno v rabi v katoliški cerkvi, poklonijo temu najsvetejšemu zakramentu pri slavljenju in čaščenju, kakor ga dolgujemo pravemu Bogu.“³

Kdor pa moli kos kruha, uganja malikovanje! *„Zato, ljubi, bežite od malikovanja“* (1 Kor 10,14). *„Ne dajte se zavesti! Ne nečistniki ne malikovalci ... ne bodo dediči Božjega kraljestva“* (1 Kor 6,9-10). Zato: roke proč od katoliškega obhajanja maše! Roke proč od prizadevanj za ponovno združitev, ki ne temelji na osnovi Svetega pisma!

Usmrtitev Sikka Freerksa Snijdersa

Leto 1531 je prineslo naslednji dogodek, ki je Menna Simonsa kar najgloblje pretresel v njegovem srcu. Do ušes mu je prišlo, da je bil mož z imenom Sikke Freerks Snijder, ki se je „dal znova krstiti“, usmrčen. Nikoli prej v svojem življenju Menno ni nič slišal o kakšnem drugem krstu. V njem se je oglasil sum, da bi utegnil biti katoliški nauk o krstu prav tako napačen, kakor je to ugotovil v primeru evharistije. Znova je segel po Novi zavezi in po reformacijskih spisih v posvet, vendar ni našel pomirjujočega odgovora, čemu krščujejo otroke. Kot rimski duhovnik je vedno prakticiral krščevanje dojenčkov, sprejemal spovedance in obhajal maše. Pred seboj imamo moža, ki je bil sredi iskanja resnice. Njegovo iskanje pa ni bilo zaman!

Smrt Mennovega brata

„V letu 1535 je njegov lastni brat zašel v nizozemski vrtinec revolucionarnega krščevanja in izgubil življenje v boju proti oblastem. Njegova smrt je Menna močno prizadela! Njegov ubogi, zavedeni brat, je bil pripravljen umreti za to, kar je imel za resnico, medtem ko je Menno resnico poznal in ji vendar ni sledil! Tu je v svoji vesti stiskani duhovnik pred Bogom v globoki in resni spokoritvi odpravil svoje upiranje.“⁴ Menno se je priklonil pred Kristusom, priznal svoje grehe in izročil svoje življenje v celoti Gospodu. Takoj je prejel gotovost, da so njegovi grehi odpuščeni in je njegovo življenje očiščeno vse nečistosti in posvečeno.

Kakor se zdi, je še devet mesecev obdržal svoje duhovniško mesto v upanju, da bo svojo župnijo popeljal v isto smer, ki jo je prehodil sam. Poskus, da bi svojo župnijo reformiral, je bil neuspešen. Tako se je v nedeljo, 30. januarja 1536, Menno javno odrekel v Witmarsumu rimsko-katoliškemu verovanju, odložil službo rimskega duhovnika in se priključil miroljubnemu krulu anabaptističnega gibanja.

Druga pomembna lekcija za nas danes

Vrata, skozi katera je mogoče vstopiti v biblično skupnost, so na osnovi Apostolskih del 2,38 vedno spokoritev in spreobrnjenje k Jezusu Kristusu in nikoli kakšen sakralni postopek, tudi če je dobro mišljen. Tako „krščeni pogani“ niso nikakršni kristjani v smislu Svetega pisma, in glede na to tudi velike cerkve niso prave cerkve oz. skupnosti v bibličnem pomenu te besede. Tako nikakor ne more biti greh, če jih kdo zapusti, kakor je npr. storil Menno Simons po svoji spreobrnitvi.

Od Menнове spreobrnitve do konca njegovega življenja

Miroljubno krilo anabaptističnega gibanja je v Mennovem času vodil Obber Philips. Ta je krstil Menna in ga v letu 1537 v nizozemski provinci Groningen imenoval za starešino. S tem korakom se je Menno odločil za trdo življenje, saj je vendar vedel, da so bili anabaptisti povsod preganjani in morjeni. A ljubezen do resnice je zanj veljala več kakor njegovo lastno življenje.

Kakor Martin Luter, se je tudi on kmalu poročil po svoji spreobrnitvi. Njegovi ženi je bilo ime Gertrud. Oba sta imela veliko otrok. Dvajset let sta bila Menno in Gertrud poročena, dokler je smrt ni ločila od njega.

Od svoje spreobrnitve dalje je razvil Menno živo službo pridiganja, ki je največkrat potekalo ponoči. Zbori so morali biti sklicani na skrivnem, saj so bili anabaptisti stalno preganjani in tako javno svobodno pridiganje često ni bilo možno. Zdi se, da je najprej Menno sedem let deloval na Holandskem. Potem pa je svoje delovno območje poiskal drugje in se podal na severno Nemško, posebej še v Porenje. Od leta 1546 ga znova zasledimo v Holsteinu. Zadnja leta svojega življenja je prebil v Wüstenfeldu, ki leži med Hamburgom in Lübeckom. „Petindvajset let je deloval pod neopisljivimi težavami in z neutrudljivim potrpljenjem z govorjeno in pisano besedo na severu Nemčije, v Friziji, Livlandu. Hotel je imeti skupnost, ki bo čista in brez napak in brez spotike za tiste, ki so zunaj. „Skupnost brez izobčenja“ je rekel, „ki bi bila kakor mesto brez obzidja, kakor njiva brez jarkov in plotov, kakor hiša brez sten in vrat.“⁵

V januarju 1561 je Menno resno zbolel. Ko je prišla petindvajsetletnica njegove odvrnitve od rimsko-katoliške cerkve, se je še enkrat dvignil na svojem bolezen-

skem ležišču in posvaril te, ki so bili zbrani okoli njega. Dan pozneje, 31. januarja, je odšel k svojemu Gospodu, ki mu je smel tako dolgo služiti.

Danes se zdi skoraj kakor čudež, da je Menno ob neprestanem preganjanju anabaptistov umrl naravne smrti. Po svoji službi je postal eden najpomembnejših voditeljev anabaptizma. Zato so njegove sovornike pozneje tudi imenovali „men-nonite“. To ime nosijo vse do danes. „Tiho, pobožno mišljenje mennonitov jim je že leta 1572 na Holandskem in pozneje tudi na Nemškem (Hamburg, Emden, Danzig, Elbing, Pfalz), kakor tudi v Švici omogočilo toleriranje in versko svobodo ... Popolna zbirka Mennonovih del v nizkonemškem (plattdeutsch) narečju napisanih, vendar prevedeno v holandski jezik, je izšla leta 1646 v Amsterdamu.“⁶

2. Mennov nauk

Vera, osnovana na Pismu

Menno Simons ni bil ustanovitelj anabaptističnega gibanja. Ko se je spreobrnil, se je gibanju zgolj priključil. Anabaptistično gibanje je že imelo svoje mnenje o nauku, ki ga je prevzel tudi Menno. Radikalni elementi so se potem vendar poslovili in je to odločilno določilo miroljubno krilo gibanja. Njegov vpliv ni zanemarljiv. Izčrpen prikaz anabaptistične dogmatike bi presegel okvir te obravnave. Zato se bomo osredotočili samo na najbolj pomembne Mennonove točke.

Tako je v teku let razvil živahno pisateljsko dejavnost, da bi verujočim dal kaj v roke, iz česar bi se lahko učili, kaj in čemu verujejo in branijo vero anabaptistov navzven. V letih 1539 do 1540 je izšla Mennonova najbolj pomembna knjiga: *Fundament krščanskega nauka*, kratko *Fundament*. Prvi izdaji je leta 1554 sledila predelava v nemškem narečju *plattdeutsch*, v letu 1558 predelana holandska izdaja. Za anabaptiste v južni Nemčiji in v Švici je izšla knjiga v visokonemškem prevodu prvič v letu 1575. Ta knjiga je bila pozneje sprejeta v zbrana dela Menna Simonsa. Menno je izvajal svoje argumente iz Svetega pisma in ni dal nad tem veljave nobeni drugi avtoriteti. Bil je mož, čigar vest je bila zajeta v Pismu.

Gospodova večerja kot znamenje

Med drugim je Menno pisal tudi o Gospodovi večerji. Vznemirjen je nad dejstvom, da se v krščanskem taboru nad tem, KAKO in KAJ pri Gospodovi večerji, prepirajo in ob tem pozabljajo, čemu je bilo to znamenje postavljeno in na koga kaže. Gospodova večerja je znamenje in kaže na Kristusa, kakor pravi. Kruh in vino ponazarjata Kristusovo telo in kri. Kruh niti ne more biti Kristusovo telo in vino ne njegova kri, saj je Jezus živ odšel v nebo in je zdaj tam prisoten z živim

telesom. Če tu na zemlji obhajamo Gospodovo večerjo, oznanjamo s tem tako Kristusovo ljubezen, ki se je spustila do nas in nas odrešila. Gospodova večerja je poleg tega tudi znamenje krščanske edinosti, krščanske ljubezni in krščanskega miru. Zato je postavljena samo za verujoče ljudi: „biti mora obhajana in dana s strtim srcem, resnično spokoritvijo, ponižnim duhom ... z mirom in radostjo v Svetem Duhu.“⁷

Resnično verujoči ljudje postavljajo svoje upanje v odrešenijsko delo, opravljeno na križu, ne pa na to, kar naj bi se menda zgodilo med evharističnim obhajanjem. Katoliško darovanje med mašo je tako konec koncev zanikovanje pravega trpljenja in smrti Jezusa Kristusa. Verujoči naj bi tako jedel Kristusovo meso in pil Kristusovo kri – ne z usti, ampak v veri po Svetem Duhu.

Svobodna skupnost

Tu se bomo ukvarjali z Mennovo držo ob vprašanju cerkvenega reda. Zanj lahko obstaja cerkev samo iz verujočih, ki se prostovoljno zbirajo v krajevnih skupnostih. S tega vidika je Menno zavračal vsako vmešavanje oblasti in države v zadeve cerkve.

Na ta nauk so v Evropi, v kateri je stoletja dolgo obstajalo zavezništvo med cerkvijo in državo, gledali kakor na krivoverstvo, saj naj bi anabaptisti tako zaničevali, kakor so menili, sveto združenost cerkve in države, ki je segala vse do časa edikta Teodozija Velikega in Graciana v letu 1380 po Kr. Takšno krivoverstvo je bilo treba z vidika države in državne cerkve kaznovati s smrtjo. Menno in anabaptisti pa so vendar vztrajali pri tem, da uči Nova zaveza svobodno skupnost in da so bile skupnosti v novozaveznem času svobodne skupnosti. In te si nikakršnega priznanja niso pridobile pri državi, prav tako niso klicale države na pomoč, da bi tako uveljavile pravo vero in jo ohranjale s pomočjo zakonov, drugače verujoče pa kaznovala z mučeništvom.

Vsaj od leta 1527 so bili tako odločeni, da anabaptizem izkoreninijo z vsemi razpoložljivimi sredstvi. Žal so tudi reformatorji pristajali na preganjanje anabaptistov. „V krvni kopeli naslednjega četrto stoletja je bilo umorjenih na tisoče anabaptistov – v katoliških območjih z ognjem, pod protestantskim režimom pa z utopitvijo in z mečem.“⁸

Vsemu temu nadvse hudemu preganjanju navkljub pa je večina anabaptistov ostala zvesta nauku Biblije. Leta 1539 je Menno zapisal v svoji knjižici: *Warum ich nicht ablasse, zu lehren und zu schreiben* – Čemu ne odneham poučevati in pisati:

„Te v resnici niso resnične Kristusove skupnosti, ki se postavljajo zgolj s svojim imenom. Tisti pa sestavljajo skupnost, ki so prav spreobrnjeni, rojeni od zgoraj od Boga in v srcu in razumu prenovljeni, ki so v moči Svetega Duha, iz

poslušanja Božje besede postali Božji otroci in njemu pokorni, ki vse svoje življenje ali od svoje poklicanosti dalje žive brez madeža po njegovih svetih zapovedih in po njegovi blagoslovljeni volji.“⁹

Tretja pomembna lekcija za nas danes

Če je v 18. in 19. stoletju prebujeno gibanje skupnosti v preteklosti vztrajalo pri etablirani državni cerkvi, je to v luči dejstva, da v Nemčiji vse do leta 1918 ni bilo verske svobode, razumljivo. Verska svoboda je tu (na Nemškem) še zelo mlada rastlina. Do leta 1918 je moral vsakdo, ki se ni gibal v okviru priznane cerkve, računati s tem, da bo kaznovan ali da bo celo izgubil hišo in posestvo. Človeško gledano je nekako razumljivo, da so v luteranskem in reformiranem nauku iskali točke soglasja in jih potem poudarjali, da bi tako signalizirali, da so „na liniji“.

Vendar pa prav zgodovina mennonitov prepričljivo kaže, da so skozi stoletja vedno obstajale skupnosti, ki so kljub najtežjim preganjanjem vztrajale pri svetopisemskem pogledu na skupnost in ga tudi uveljavljale v praksi. Če so bile te skupnosti v srednji Evropi v preteklih treh stoletjih tako redke, potem je to zaradi tega, ker so se zvečine zaradi preganjanja odselile v severno in južno Ameriko.

Prav sramotno je v našem času v regiji Gnadausa, da nimamo več ljubezni za Božjo besedo in menimo, da imajo skupnosti, pa naj gre za deželne cerkve ali svobodne cerkve, vse biblijsko opravičilo. Vzbuja se sum, da vsaj kar zadeva vodilne brate, ki bi biblijsko resnico morali poznati, stopamo na vse širšo pot, da bi tako naredili prostor tudi za to, česar Pismo ne odobrava. **V času, ko dejansko vlada verska svoboda, ne bi smela obstajati osnova, da ne bi vodili ljudi k spreobrnitvi po biblijskem vzoru in bi jih potem zbirali v svobodnih skupnostih, ki bi jih brez izjeme vodili lastni starešine!**

Klasičnim svobodnim cerkvam, kakor baptistom in svobodim evangelijskim skupnostim, ki vendar poskušajo spraviti v prakso svetopisemski model skupnosti, naj bo na tem mestu povedano: **Ohranite, kar imate! Vsi ste tako ali drugače zajeti v ekumenskem gibanju in skupaj z velikimi cerkvami korakate v rimsko smer. V primeru ponovne združitve s tako imenovano materinsko cerkvijo boste izgubili vse, kar so vaši očetje pretrpeli in pribojevali.**

Če bomo po ekumenski poti še naprej hodili tako, kakor doslej, bo reformacija kmalu povsem izdana, naš Gospod pa povsem zatajevan! Zato velja tudi za nas danes, kar je Gospod nekoč zaklical skupnosti v Filadelfiji: „*Trdno drži, kar imaš, da ti nihče ne odvzame venca*“ (Raz 3,11). Prav tako velja z ozirom na napačne duhovne in cerkvene sisteme: „*Zato pojdite iz njihove srede in se ločite, govori Gospod, in nečistega se ne dotikajte*“ (2 Kor 6,17).

Pacifizem

Menno Simons je ob vsem, kar je učil, imel pred očmi Kristusa, kakor stopa pred nas v Novi zavezi. Pridiga na gori in v njej vsebovan klic k ljubezni in Jezusovo voljno trpljenje in smrt na križu, to je določalo njegovo držo ob vprašanju uporabe sile. Odklanjal je vsako rabo sile. S tem se je najbolj vidno razlikoval od tradicionalne krščanske etike. Kajpada so mu v tem pogledu sledili vsi anabaptisti, če izvezemo kraljestvo anabaptistov v Münstru, ki je svoje mesto branilo z orožjem zoper oblegajoče vojske.

Iz tega navdušenja, da bi postajal podoben Kristusu, je zraslo tudi Mennonovo in njegovih privrženecv odklanjanje vladnih služb in vojaške službe. Anabaptisti so bili prej pripravljeni umreti, kakor ubijati. Iz tega je tudi mogoče razložiti, čemu so državne in cerkvene oblasti v vseh delih Evrope tako zlahka pobili tisoče anabaptistov. Ljudje so se sicer skušali prijetju izogniti, a ko so bili prijeti, se niso branili, pa naj so bili izročeni še takemu mučenju. Stremeli so za tem, da bi svoje mučitelje in zasledovalce tudi v najhujšem trpljenju ljubili, kakor je to storil Jezus.

V letu 1545 je Menno v svojem delu *Kurze und klare Bekenntnis* (Kratka in jasna izpoved) zapisal:

„Glejte, dragi moji prijatelji in bratje, po teh in drugih navedkih napisanega in argumentih smo poučeni in posvarjeni, da se rabe dobesednega meča niti ne učimo niti ga nimamo za kaj dobrega (izvzemši običajni meč oblasti, kadar mora biti uporabljen), temveč se učimo le dvoreznega, ostrega meča duha, ki prihaja iz Gospodovih ust, namreč Božje besede.“¹⁰

Sklepne misli in izsledki

V Mennu Simonsu vidimo moža, ki je razumel in znal miroljubno krilo anabaptističnega gibanja zediniti in mu s svojimi spisi in odločilnimi napotki podati roko, kar mu je omogočilo, da je vzdržal v viharjih časa in jih preživel. Posebno izstopa njegova ljubezen do resnice, njegova volja, da bi sledil napotkom Svetega pisma brezkompromisno in brez ozira na izgube.

Ganljiva pričevanja njegovega časa so resen opomin kristjanom 21. stoletja, prav tako ostati zvest Svetemu pismu in biti v tem izgubljenem svetu pričevalec Jezusa Kristusa. Vse to pa je tudi svarilni signal, ki ga ni mogoče prezreti, da se naravnamo na trpljenje za Jezusa in se nanj pripravimo. Ali se bomo, tim. evangelijski kristjani, iz tega kaj naučili in se pripravili, ko pride nad nas preganjanje? Se bomo ločili od vsega nebibličnega, da bi svojo pot lahko prehodili nepoškodovani in konsekvantno? Ali pa bomo ostali sredi poti? Naj nam Gospod nakloni milost, da uresničujemo njegovo voljo v vseh točkah!

1. Wenger, Die dritte Reformation (1963), S. 43-44.
2. Bühne, Ich bin auch katholisch. Die Heilige Schrift und die Dogmen der Kirche (1992), S. 71.
3. Bühne, Ich bin auch katholisch. Die Heilige Schrift und die Dogmen der Kirche (1992), S. 72.
4. Wenger, Die dritte Reformation (1963), S. 44.
5. Oehninger, Geschichte des Christentums (1897) S. 318.
6. Kurtz, Kirchengeschichte für Studierende (1890), S. 166.
7. Opera Omnia Theologica, of alle de Godtsgeleerde Wercken van Menno Symons. Amsterdam (1681), S. 28.
8. Dowley u. a. (Hrgs.), The History of Christianity. Berkhamsted (1977), S. 402.
9. Opera Omnia Theologica, of alle de Godtsgeleerde Wercken van Menno **Symons**, Amsterdam (1681), S. 350.
10. Opera Omnia Theologica, of alle de Godtsgeleerde Wercken van Menno Symons. Amsterdam (1681), S. 470.

*Najprej objavljeno v časopisu Bibel und Gemeinde 112, zv. 1 (2012), s. 59-66.
Ponatis s prijazno privolitvijo.*

Razumevanje skupnosti v anabaptističnih cerkvah

Dr. Lothar Gassmann, Pforzheim

1. Cilj anabaptistov in drugih delov »levega krila reformacije« se ni glasil »reformacija«, ampak »restitucija«; ponovna vzpostavitev »idealnega stanja« prakrščanstva v smislu nauka in skupnosti.

Po mnenju predstavnikov »levega krila reformacije« Luter, Zwingli, Calvin in drugi reformatorji niso šli dovolj daleč, ampak so ostali na pol poti. Niso dosegli novozaveznega ideala, temveč so sklenili preveč kompromisov s katolicizmom, tradicijo in s knezi, ki so vladali. Tako so recimo obdržali krščenje otrok, prakticirali izobčenje iz skupnosti le s pol srca in se niso prebili do radikalne ločitve med cerkvijo in državo. V tej kritiki reformatorjev so si bili predstavniki »levega krila reformacije« edini.

Sicer pa lahko ugotavljamo, da je bilo »levo krilo« sestavljeno iz več tokov, ki so zasledovali razne cilje in bili radikalni na razne načine. Tako recimo anabaptisti iz Münstra niso imeli s švicarskimi reformatorji pravzaprav nič skupnega, in prav tako malo je mogoče spiritualiste, hutterjance, mennonite in antitrinitarijce teološko vreči »v en lonec« (kakor so to sicer radi delali njihovi nasprotniki – predvsem po propadu sanjarsko hiliastičnega »Anabaptističnega kraljestva v Münstru« leta 1535).

V nadaljevanju postavljam težišče na ekleziologijo zmernih anabaptistov, ki ima vse do danes na baptistične skupnosti določeno funkcijo dobrega zgleda. Baptist Franklin H. Littell daje v svojem delu »Samorazumevanje anabaptistov« (1966), iz katerega bom v nadaljevanju črpal, prednost njihovi lastni oznaki »Švicarski bratje«, »Hutterjanski bratje«, »Mennoniti« itd. ob polemičnem etiketiranju »anabaptistov« in »prekrščevalcev«.²

Glavni cilj anabaptistov je bila »ponovna vzpostavitev resnične cerkve po novozaveznem zgledu« (restitucija). Littell je prepričan o tem, da uteleša anabaptizem »tretji tip« poleg katolicizma in državno-cerkvenega protestantizma, ki naj bi privedel do »radikalne prenove«. Po njegovem mnenju naj bi bila »anabaptistična revolucija tako prodorna«, da je pomenila »pojav sui generis v zgodovini krščanstva«. Tako ne bi mogli govoriti le o luteranski in reformirani

² Ker bi slovenska beseda »krščevalci« zavajala, saj so krščevalci vsi, ki krščujejo, ne glede na to, ali v biblijskem ali protibiblijskem smislu, v slovenščini raje ostajamo pri zgodovinskem izrazu »anabaptisti«, ki ga ne razumemo polemično – prip. V.O.

»cerkvi reformacije«, ampak poleg tega o anabaptistični »cerkvi restitucije« (a.a.O., s. 122s.).

Podlaga za restitucijo je verska primarnost, se pravi pogled, da so bile stvari v prvotnem času boljše kakor pa v nadaljnjem razvoju. Kolikor dlje se je recimo kakšna cerkev oddaljila od tega prvotnega stanja, tolikor slabša je postala; kolikor bolj pa se mu približuje, toliko večja je njena čistost in njena duhovna moč. Med časom reformacije je bilo tako gledanje močno razširjeno in so razne skupine z različnimi sredstvi tekmoval v kolikor mogoče močnem približevanju domnevno rajskega stanju novozavezne skupnosti.

Po Littellu so bile te »sanje o prvotni skupnosti« edina rdeča nit, ki je šla skozi celotno »levo krilo reformacije« in povezovala »spiritualiste in anabaptiste, Švicarske brate in Poljske brate, Schwenkfelderjance in Hutterjance, Mennonite in sledilce Sebastiana Francka in Adama Pastorja«. »Poslednji cilj je bila ponovna vzpostavitev prvotne skupnosti, in tej ponovni vzpostavitvi naj bi sledil triumf nebeškega kraljestva na zemlji« (a.a.O., s. 82).

Anabaptistična prvotnost in restitucijska misel sta bila glede svoje etične in zgodovinske implikacije pod vplivom humanizma (poudarjanje laičnega elementa, preprostega življenja po Pridigi na gori, pacifizma, zahteve po verski svobodi) in joachimizma (ustanavljanje čiste cerkve v obdobju Svetega Duha). To je počivalo na predstavi o odpadu cerkve od ideala novozavezne cerkve in o prizadevanju za ustanovitev cerkve, ki bi se kar najbolj približala idealnem stanju. Do padca naj bi po pravilu prišlo z ustanovitvijo državne cerkve po cesarju Konstantinu Velikemu (306-337), ki naj bi naredil konec »zlati dobi« prvotne cerkve. Ta naj bi bila po predstavah anabaptistov značilna po ločitvi od države, po preganjanju, pacifizmu, ljubezenskem komunizmu, preprostosti, krščevanju verujočih in konsekvantni rabi izobčenja in discipline v skupnosti.

V cezaropapistični masovni cerkvi vse to ni bilo več mogoče. Iz preganjane je kmalu nastala preganjajoča cerkev z vsemi ustreznimi spremnimi pojavi. Omembe vredno je, da so se poleg omenjenega pojavili vsaj še štirje poskusi datiranja tega odpada, ki so jasno pod vplivom vsakokratnih interesov tistih, ki so jih postavljali. Tako so antitrinitarijci padec cerkve postavili na nicejski koncil (325), pri katerem je bila izrečena osrednja trinitarična dogma. Menno Simons je videl vrh takega padca – po začetkih pod Konstantinom – v letu 407, ko je papež Inocenc I. po svojem ediktu vpeljal obvezno krščevanje otrok. Poljski bratje so videli padec s smrtjo Simeona, »poslednje priče« Jezusovega življenja, v letu 111.

V nasprotju s temi skrajno zgodnjimi datumi je Martin Luter zastopal poznejše datiranje cerkvenega odpada. Videl ga je v času, ko je papeštvo malo po Gregorju Velikem (590-604) začelo uveljavljati oblastne pravice nad svetom. Čas

Konstantinovega vladanja s postavitvijo državne cerkve pa je reformator imel za čas verskega razcveta.

Kako se je po času odpada vendar ohranila kontinuiteta cerkve? Po mnenju večine skupin znotraj »levega krila reformacije« se je to zgodilo po tistih osebah in združenjih, ki so bila od rimsko-katoliške cerkve preganjana kot »krivoverska«, kakor valdižani ali albižani, fraticelli, John Wiclif in Jan Hus. Samo prav radikalni anabaptisti (kakor v Münstru) pa so uveljavljali pogled, da se brez zgodovinskih prednikov neposredno navezujejo na novozavezni ideal.

2. Restitucija vključuje določene verske drže in načine vedenja, ki po razumevanju anabaptistov izvirajo iz Nove zaveze, predvsem krst na osnovi vere, discipliniranje v skupnosti, izločitev iz sveta in samostojno razmerje do oblasti.

Krst na osnovi vere:

Z novozaveznim idealom je po mnenju anabaptistov krščenje dojenčkov – in tako sprejemanje »vseh in vsakogar« – nezdržljivo. Pač pa lahko le tisti ljudje postanejo udje skupnosti, ki so po osebnem priznanju grehov in spokoritvi sprejeli Jezusa Kristusa kot svojega rešitelja in Gospoda in se dajo krstiti v pričevanje svojega novega življenja. Tako krstu ne pripisujejo zakramentalnega odrešenjskega značaja (Božjega daru milosti), pač pa simbolični značaj pričevanja (človekovega pričevanja vere in pokorščine). Tako po pravilu odrasel krščenec si prostovoljno želi krsta in vstopa v zavezo z Bogom in skupnostjo s ciljem, da bi živel krščansko in pokorno življenje.

Tako piše v katekizmu »Schleitheimer Artikeln«, ki ga je izdal Michael Sattler v letu 1527, najstarejšem in najbolj pomembnem pričevanju švicarskih in zgornjenemških anabaptistov: »Krst naj bo podeljen vsem tistim, ki so bili poučeni o spokoritvi in spremembi življenja in resnično verujejo, da so jim njihovi grehi po Kristusu odvzeti, in vsem tistim, ki hočejo hoditi v vstajenju Jezusa Kristusa in biti z njim pokopani v smrt, da bi lahko z njim vstali, in vsem tistim, ki si tega s takšnim gledanjem od nas želijo in to sami zahtevajo. Tako je izključeno vsako krščenje otrok, kar je največje zlo papeža« (po: H. A. Oberman, *Die Kirche im Zeitalter der Reformation, Kirchen- und Theologiegeschichte in Quellen III*, 1981, 141).

Disciplina v skupnosti ("izobčenje"):

Praksa »izobčenja« je ozko povezana z razumevanjem krsta. Opravljena naj bi bila nad takšnimi udi skupnosti, ki z očitno napačnimi nauki in grešnim življenjem prelamljajo zavezo z Bogom in skupnostjo in kljub večkratnemu opominjanju niso pripravljeni tega spremeniti. Disciplina v skupnosti je nujna, da

se ohrani dobro ime skupnosti. Da bi se varovali škode in izobčene privedli do vrnitve. Posebno strogo naj bi disciplina v skupnosti pazila na Gospodovo večerjo, h kateri naj bi bili pripuščeni samo takšni, ki so se s svojim pričevanjem vere, svojim življenjem in pripravljenostjo za spokoritev izkazali kot resnično verni. Kdor pa živi z javnim krivim naukom in v grehu, naj bi – sicer razumljeno podobno kakor pri krstu simbolično (kot obed skupnosti, obhajanje spomina) – do Gospodove večerje ne imeli dostopa.

Tako je v Schleithheimerskih artiklih določeno: »Izobčenje pride v obzir pri vseh tistih, ki so se izročili Gospodu, da bodo spoštovali njegove zapovedi, in pri vseh tistih, ki so bili krščeni v Kristusovo telo, se dali imenovati brate in sestre, in vendar potem iztirili, padli v zmote in grehe in bili tako nenadoma premagani. Ti naj bodo dvakrat skrivaj opomnjeni in tretjoč javno pred vso skupnostjo zavrženi ali izobčeni po Kristusovem naročilu. To pa naj se zgodi po naročilu Božjega Duha pred lomljenjem kruha, da bi tako vsi enega srca v ljubezni lomili kruh in lahko od njega jedli in iz enega keliha pili« (a.a.O.).

Ločitev od sveta

in samostojnost skupnosti nasproti svetnim oblastem. Poskus, da bi neduhovne elemente ohranili v oddaljenosti od skupnosti, je imel za posledico ostro mejo nasproti »svetu« in – kvazi kot kulminacijo »sveta« - tudi nasproti oblastem. Anabaptistom nikoli ni, kakor Lutru, prišlo na misel, da bi deželne kneze postavili za eksekutiranje duhovnih ciljev, temveč so izhajali iz ideala predkonstantinovske, preganjane in trpeče mučeniške cerkve, ki je svoje reči reševala samostojno pod vodstvom Kristusa kot svoje edine glave. Razmerje do države je bilo v posameznih krogih vsekakor različno. Paleta možnosti je segala od totalnega odklanjanja plačevanja davkov, vojaške službe in prisege, pa do delnega sprejemanja »podložniških dolžnosti« in tja do polne udeležbe v notranji zavesti, da obstaja razlika med cerkvenim in državnim področjem.

Schleithheimerski člani zastopajo ob tem vprašanju prej radikalno stališče. Sicer priznavajo oblast meča pri državi, vendar pa za kristjana izključujejo možnost, da bi ta meč uporabil ali sprejel kako državno službo: »Nazadnje ugotavljamo, da se za kristjana iz naslednjih razlogov ne spodobi, da bi bil del oblasti. Regiment oblasti je po mesu, regiment kristjanov pa je po Duhu. Njihove hiše in bivališča so zrasla s tem svetom; bivališča kristjanov pa so v nebesih. Njihovo državljanstvo je ta svet; državljanstvo kristjanov je v nebesih. Orožja njihove vojske in vojskovanja so mesena in izključno zoper meso; orožja kristjanov so duhovna in zoper hudičevo utrdbo. Svetni so oboroženi s sulicami in železom; kristjani pa so oboroženi z Božjim oklepom, z resnico, pravičnostjo, mirom, vero, zveličanjem in z Božjo besedo« (a.a.O.).

Skupnost dobrin (ljubezenski komunizem)

je prav tako treba omeniti, čeprav so ga samo pri delu anabaptističnih skupnosti, predvsem pri hutterjancih, konsekvntno prakticirali in ga še danes.

3. Današnji modeli svobodnih cerkva baptističnega značaja so v različni meri pod vplivom anabaptističnega modela iz časa reformacije.

K današnjim skupnostim anabaptističnega značaja v ožjem smislu sodijo baptisti, mennoniti in hutterjanci. Poleg tega prakticirajo krst na osnovi vere ali mu dajejo prednost v biblijskih skupnostih, svobodnih evangelijskih skupnostih, bratovskih skupnostih, v cerkvi nazarenčanov, v raznih binkoštnih cerkvah, v adventistični cerkvi sedmega dne in drugod. Svobodne cerkve kakor Samostojna evangeličansko-luteranska cerkev in evangeličansko-metodistična cerkev (metodizem) pa uče in prakticirajo, nasprotno, krščevanje dojenčkov. Tako »svobodnih cerkva« in »krsta na osnovi vere« ne smemo enačiti, temveč lahko le rečemo, da večina svobodnih cerkva zastopa krst na osnovi vere.

Medtem ko je bilo v deželah, kakor Anglija, Francija, Holandska in ZDA že od 16. stoletja kljub nekaterim preganjanjem vedno več nastavkov za ustanavljanje svobodnih cerkva, pa je bilo uradno ustanavljanje na Nemškem mogoče šele po revoluciji v letu 1848. Tako je bila v letu 1849 ustanovljena »Zveza baptističnih skupnosti na Nemškem«. Leta 1941 se je pridružila »Zvezi kristjanov svobodnih cerkva«, ki so prihajali iz bratovskega gibanja, in tako sestavili »Zvezo evangelijsko-prostocerkvenih skupnosti«, kar je odtlej največja svobodna cerkev v nemškem prostoru (če odmislimo – pretežno tudi anabaptistično prežete in od te zveze neodvisne – izseljenske skupnosti). Mennoniti in hutterjanci pa so le v ZDA in Rusiji dosegli določen pomen, mennoniti predvsem s preseljenci iz Vzhoda medtem vendar tudi v Nemčiji.

Baptistično usmerjene svobodne cerkve so od anabaptistov iz časa reformacije predvsem prevzeli krst na osnovi vere in načelo prostovoljnosti (neodvisnosti od države). Dissipliniranje in izločanje iz sveta obravnavajo z različnimi konsekvencami. V številnih svobodnih cerkvah najdemo prav tako nasprotja med pebujevalskimi in liberalnimi tokovi, kakor tudi v velikih ljudskih cerkvah. Kjer so svobodne cerkve postale zelo velike, so se izločitvi iz sveta in od države povsem odrekle, tako recimo baptisti v ZDA, izmed katerih so prišli kar nekateri državni predsedniki. Nasproti temu pa manjše skupine, kakor hutterjanci, še naprej zelo strogo obravnavajo izločanje iz sveta, radikalni pacifizem in skupnost dobrin.

Znotraj današnjega baptizma imamo številne raznolike tokove. Kljub temu pa najdemo tu nekatere ekleziološke skupnosti med vsemi baptisti, ki jih je Wiard

Popkes – v dodatku k delu Johna Davida Hugheya (Die Baptisten, 1959) spravil na skupni imenovalec:

»Orientacija na novozavezno cerkev; osebne izkušnje v veri in krst na osnovi vere; vidnost in konkretnost cerkve (zato poudarjanje krajevne skupnosti); krščansko vodenje življenja (odnos do etike; zato tudi poučevanje in discipliniranje v skupnosti); skupnost kot občestvo enakih, čeprav z različnimi darovi (udeležba; vsakdo je pomemben; kajpada vodstvo, a ne vodstvo voditeljev); določena organizacija (tudi v smislu zveze, covenanta verujočih, drugače kakor pri prostih skupinah); Kristusova avtoriteta (duhovna teokracija); ob načelni samostojnosti krajevne skupnosti povezanost z drugimi skupnostmi.« Ta karakteristika velja po Popkesu »za baptiste na raznih geografskih, kulturnih, političnih in socialnih območjih« (Wiard Popkes, Gemeinde – Raum des Vertrauens. Neutestamentliche Beobachtungen und freikirchliche Perspektiven, 1984, 185s.).

Izvilleček iz: Lothar Gassmann: WAS IST KIRCHE? Papstkirche, Staatskirche oder Gemeinschaft der Glaubenden? Grundlinien biblischer Ekklesiologie, 178 s, 9,80 evrov (naročila pri avtorju: Logass1@t-online.de)

Zakaj sem se skoraj 30 let po svoji spreobrnitvi dal krstiti?

Rojen sem bil v letu 1958 in prejel, ker je bilo zdravstveno stanje moje matere in tudi moje, zelo kritično, kot dojenček »krst v sili«. Po tem sem šel skozi vse katoliške postaje – od prvega obhajila in birme tja do skoraj polletnega (zdraviliškega) bivanja v nekem katoliškem samostanu, ko mi je bilo osem let.

Decembra 1976 – tedaj mi je bilo 18 let – mi je Gospod Jezus Kristus pokazal Božjo besedo v okviru mojega proučevanja Biblije in v času neke evangelizacije, da sem izgubljen grešnik. Spoznal sem svojo krivdo, se spokoril, priznal svoje grehe Jezusu Kristusu in ga prosil, da mi odpusti in me očisti. Kot človek, ki je tedaj zaman iskal odrešenja ne le znotraj katolicizma, ampak tudi v raznih drugih religijah in svetovnih nazorih (predvsem v budhizmu in antropozofiji), sem tedaj spoznal Jezusa Kristusa kot edinega resničnega odrešenika in Gospoda in ga sprejel v svoje srce. Iz ljubezni do njega in kot akt pokorščine do njegove besede, sem še istega leta izstopil iz rimokatoliške cerkve, saj njenega nauka nisem mogel videti v soglasju z naukom Biblije.

V katoliški cerkvi učijo, da so dojenčki ob krstu po Božjem Duhu novo rojeni za novo življenje (nauk o novem rojstvu po krstu). Krst tako velja za naravnost magični („zakramentalni“) akt, po katerem je krščenec utelešen v katoliško cerkev kot „mistično Kristusovo telo“. Podobne nauke je mogoče najti tudi v nekaterih evangeličanskih cerkvah (posebno znotraj luteranstva). V današnji ljudski cerkveni tradiciji je tako, da je zagotovljeno številčno stanje ljudske cerkve po krščenju dojenčkov, ko so ji tako pridruženi udje, preden bi ti mogli sprejeti zavestno odločitev za ali proti svojemu pripadanju cerkvi.

Že vedno sem imel vprašanja, ali je krščenje dojenčkov nasploh in ob tem še na način, kakor sem ga sam bil deležen, upravičeno v Božji besedi. Več let dolgo sem se notranje in v pogovorih z drugače mislečimi naslanjal na svetopisemska mesta, kakor Matej 28,19-20 (»Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal«) in še posebej na »hišno krščenje« v Apostolskih delih 16,15.33 (»dal se je krstiti z vso svojo hišo«; prim. tudi Apd 18,8 in 1 Kor 1,16). Običajno argumentiranje pravi, da so morali v to biti vključeni tudi otroci in dojenčki. Vedno znova sem bral ta mesta, a sem moral na koncu priznati, da tu v zapisano interpretirajo nekaj, česar tu ni.

In zdaj; vedno sem pri svojem teološkem preiskovanju zastopal stališče, da moramo pri krščanskih naukih in navodilih izhajati iz *jasnih*, enoumnih mest v Svetem pismu – in ne iz nejasnih mest. Vendar pa – čudno – pri vprašanju krščenja sem se desetletja dolgo naslanjal na nejasna mesta, gotovo tudi iz človeških in cerkvenih obzirov (od 1977 do 1999 sem bil član evangeličanske deželne cerkve, od tega 1991-93 dejaven kot vikar). Ko pa sem zdaj upošteval jasne izreke Svetega pisma o krščenju, mi je postalo jasno tole:

Najprej: jasno zapovrstje pri krščenju v Novi zavezi se glasi: *najprej vera, potem krst* (beri: Marko 16,16; Apd 2,38.41; 8,12s.36-38; 9,18; 10,43-48; 18,8; 22,16; Gal 3,26s. idr.).

Drugič: Krščeni so samo ljudje, ki so se nad svojim starim življenjem *spokorili* in sprejeli Jezusa Kristusa kot svojega rešenika in Gospoda (primerjaj ista biblijska mesta).

Tretjič: Krščanski krst simbolizira *smrt* starega človeka v vodi (krstni grob) in *vstajenje* novega, po veri rešenega človeka (primerjaj zgled barke v 1 Pet 3,20s., kakor tudi Rim 6,3ss. in Kol 2,12).

Četrtrič: Iz teh jasnih osnovnih naukov Svetega pisma sledi, da **tudi »hišno krščevanje« v Apostolskih delih in 1 Kor 1,6 nosi to obeležje**, posebej še, ko je na več mestih pri hišnem krščevanju oznanjevano in so sprejeli vero: »Nato sta oznanila Gospodovo besedo njemu *in vsem, ki so bili v njegovi hiši*« (Apd 16,32). »Krisp, načelnik shodnice, *je z vso svojo hišo sprejel vero* v Gospoda. In tudi veliko Korinčanov, ki so ga slišali, *je verovalo in se dalo krstiti*« (Apd 18,8). Torej tudi tu zapovrstje: najprej vera s pripravljenostjo spokorjenja na osnovi oznanjene besede – in šele nato krst. Nadalje je mogoče iz jasnega osnovnega nauka Nove zaveze razbrati zapovrstje, kako so pri **Mt 28,19-20** mišljeni učenci iz vseh narodov (in ne narodi kot celota!), da bodo krščeni in po svoji spreobrnitvi še naprej poučevani v življenju po veri. **Jezusova skupnost je v Novi zavezi ves čas skupnost učencev – in nikakor ne ljudska cerkev!**

Iz tega spoznanja je zame obveljalo, da se bom iz konsekvantne pokorščine svojemu Gospodu in odrešeniku Jezusu Kristusu dal krstiti tako, kakor je bilo to običajno v skupnosti prvih kristjanov. In 2. oktobra 2005 sem bil v Pforzheimu v reki Nagold krščen v ime troedinega Boga. Slava in hvala Gospodu!

Lothar Gassmann

Kako je Georg Müller došel do jasnosti o krstu?

Vedno znova sem prosil Boga, naj me pouči o tej pomembni zadevi, in Novo zavezo sem od vsega začetka bral s posebno pozornostjo na to točko. A zdaj, ker sem zadevi sledil resno, so se naselili vame številni ugovori:

1. „Ker so imeli mnogi sveti in razsvetljeni možje o tej točki različne poglede in jih še vedno imajo, ali to ni dokaz, da v sedanjem nepopolnem stanju cerkve ne moremo pričakovati, da bi dosegli zadovoljive sklepe v tej točki?“ – Ta pomislek je bil odpravljen takole: „Če je v Bibliji razodeto, kateri je resnični krst v skladu z Biblijo, čemu potem ne bi mogel dobiti spoznanja o tej resnici, saj je Duh zdaj, kakor prej učitelj cerkve?“
2. Le malo mojih prijateljev je bilo krščenih, in večina med njimi nasprotuje krščevanju na osnovi vere, in ti so nagnjeni k temu, da mi obrnejo hrbet.“ – Odgovor: „Tudi če bi me vsi ljudje hoteli zapustiti, in bi tako le Jezus bil z menoj v skupnosti, bi vendarle bil srečen.“
3. „Gotovo boš izgubil polovico svojih dohodkov, če se boš dal krstiti.“ – Odgovor: „Tako dolgo, ko iščem način, kako biti zvest Gospodu, mi ne bo pustil trpeti pomanjkanja.“
4. „Ljudje te bodo imenovali baptista, in gledali bodo nate kot na privrženca te ‚sekte‘, in vendar ne moreš odobravati vsega, kar se pri njih dogaja.“ – Odgovor: „Tudi če bi se dal krstiti, iz tega še ne izhaja nujno, da bi z njimi, ki krst verujočih razumejo kot resničen krst, v vseh drugih točkah moral imeti soglasje.“
5. „Že nekaj let si pridigal, in zdaj boš javno oznanil, da je krščevanje na osnovi vere pravilno.“ – Odgovor: „Veliko bolje je priznati, da sem se v tej točki motil, kakor pa v zmoti vztrajati.“
6. „Celo če je krščevanje verujočih pravilno, je vendar prepozno, da bi se zdaj dal krstiti.“ – Odgovor: „Bolje je izpolniti Jezusovo naročilo, celo če tako pozno, kakor ga trajno prezirati.“

Georg Müller (1805-1898), misijonar in eden izmed „očetov“ bratovskega gibanja, ustanovil v letu 1836 znane sirotišnice v Bristolu.

VIR: JOHANNES WARNS: DIE TAUFE, R. BROCKHAUS-VERLAG, WUPPERTAL UND ZÜRICH, 3. IZD. 1992, s. 252-254

Ozadje glasbene industrije

Učenka vprašuje glasbenike tehno in roka
o nešminkani realnosti v njihovem poklicu.

Uvod

Na naslednjih straneh poročam o ozadju, mehanizmi in postopkih glasbene industrije. To temo sem izbrala, ker se ukvarjam s tem, kar se dogaja za kulisami. Kako gre zvezdnikom v resnici? Videti jih je mogoče v množičnih občilih, kako vsak dan smeje tečejo po rdeči preprogi, a nenadoma je kakšna turneja preklicana zaradi depresij. Tedaj jih v množičnih obcilih obravnavajo kot izmeček, vsak paparazzo skuša priti do najbolj vznemirljive zgodbe. Kako je to mogoče?

Zanima me pot te ali one zvezde skozi višine in nižine, in to me je motiviralo za to temo. Kot primer za to sem izbrala Justina Bieberja. Star je 22 let, a že štirinajstleten je stopil na glasbeno področje. Na osnovi poteka njegovega življenja lahko spoznamo, kaj se v resnici dogaja, če kdo vstopi v pogodbo z glasbeno produkcijsko firmo.

Ker pa marsičesa ne najdemo na spletu, sem vzpostavila stike z ljudmi, ki so dejavni na področju glasbene produkcije in jih povprašala po stvareh. Tako sem dobila možnost, da stvari presojam objektivno. Dejavni so na treh različnih področjih. Vsem sem postavila enaka vprašanja in tako dobila iz različnih glasbenih žanrov lepo primerjavo.

Prvi pogovorni partner je glasbeni producent in DJ; drugi je glasbenik in igra v orkestru, ki nastopa po vsem svetu; in tretji je bil znan rokarski glasbenik.

Kako postaneš zvezda?

Velike zvezde, kakor jih danes lahko vidimo in jim sledimo na televiziji, v medmrežju in na koncertih, so vse začele od malega. Večina jih je v mladih letih sodelovala na tekmovanjih, s petjem v cerkvenem zboru ali na krajevnih prireditvah ali pa so jih odkrili na youtubeu. Tako tudi *Justin Bieber*. Sodeloval je pri

takem tekmovanju in prepeval kot cestni pevec. Njegova mati je to posnela in objavila na youtube. Pravzaprav so bili ti videi mišljeni za to, da bi jih lahko videla vsa družina.

Ko je bilo Justinu 13 let, se je oglasil manager Scooter Braun pri njegovi materi. Vprašal jo je, ali bi lahko Justin prišel v Atlanto, da bi tam naredil nekaj demonstracijskih posnetkov. Scooter Braun vodi glasbeno produkcijsko firmo skupaj z Usherjem.³

Preprosto takole objaviti kako glasbo, to vendar ni tako lahko. Zato so številne zvezde začele s pogodbami z velikimi produkcijskimi firmami. Te skrbijo za objavlanje glasbe. Številne med njimi imajo za seboj tudi že lastne koncerne, kakor Disney ali Nickeldeon, te služijo tudi za preprosto objavlanje zgoščenk. Vendar je bilo tu kar nekaj zapletov, saj je bil Justin še zelo mlad in tudi ni imel za seboj nobenega koncerna. Usher in Braun sta iskala pri številnih firmah, dokler Justin nazadnje ni dobil pogodbe pri Island Records .⁴

Pogodbe za snemanje plošč, pot do uspeha ?

Kakor zdaj vemo, je najboljša pot, če pridemo s svojo muziko naglo in na veliko v svet. Denar zaslužimo s tem, kar nas veseli: z muziko. Napišemo lastna besedila in produciramo lasten sound. Vendar to ni vedno tako. V intervjuju za „Berlin Fucking City“ (sorry) so povabili nekdanjega dobitnika v tekmovanju talentov in je ta pojasnil, da včasih teče stvar čisto drugače. Človek podpiše pogodbo s firmo za glasbeno produkcijo, in ti obljublajo, da bodo tvojo glasbo na veliko razširjali. Slaba stran: v momentu, ko si pogodbo podpisal, te ima firma v rokah. Kar se mi je zdelo zelo čudno, je bilo, ko je ta rekel, da mu je firma predložila besedila in določila, kakšen glasbeni žanr naj bi pesem imela. Vse mora biti prilagojeno duhu časa. To, kar ljudje ravno najraje poslušajo, to se producira. Poleg tega so ljudje medijsko vplivani, da poslušajo čisto določene glasbene smeri.⁵

Često se človek vpraša: Kako vendar smejo zvezde živeti tako „sijajno“ življenje (gledano površinsko)? Vedno popolna šminka ali stil, s stilno oblikovanimi cunjami na rdeči preprogi. Vsak teden polet kam drugam, kako si morejo vse to privoščiti? A tako stvari vendar ne potekajo. To je le videz, kakor ga taka kariera ponuja navzven. Naravno je, da mora pevec ali glasbenik za to tudi kaj dati.

Katy Perry so v nekem intervjuju vprašali, kako to, da je postala tako uspešna. Njen oče je bil pastor in jo je tako poskušal vzgojiti v veri. „(...) Hotela sem biti

³ Wikipedia „Justin Bieber“

⁴ Wikipedia „Justin Bieber“

⁵ Talkshow „Berlin Fucking City“ z Martinom Kesicijem

kakor Amy Grant, a to ni delovalo, tako sem prodala svojo dušo hudiču.“⁶ Amy Grant je krščanska pevka in ni zelo znana. Ena sama njena pesem jo je naredila veliko.⁷

Presenetljivo veliko zvezd je že javno med svojimi koncerti, v besedilih svojih pesmi ali v intervjujih reklo, da so svojo dušo prodali. Tako že imamo napotek v depresije, ki se pri zvezdah pogosto pojavljajo. Poleg tega imajo nad seboj silen pritisk z vseh strani, saj morajo biti vedno popolni in primer drugim. To je napisal Justin Bieber nekoč v svoji pošti v instagamu.⁸ Na osnovi tega pritiska je odpovedal vse Meet&Greets.

Lastniki glasbenih produkcijskih firm nimajo v glavi nič drugega kakor denar, ki ga lahko zaslužijo s pevci. Ali bo taka oseba ob tem propadla, ne igra zanje nobene vloge. Ko umre kaka zvezda, lahko te firme še naprej prodajajo njene albume in npr. s še neobjavljeno glasbo zaslužijo še več. Tako deloma več zaslužijo z mrtvo zvezdo, kakor pa, ko ta še živi.

Življenje svetovne zvezde

V vse to se torej človek poda, če bi rad postal slaven. Justin Bieber je bil tedaj star šele 15 let, se pravi, da je njegova mati zanj podpisala pogodbo. Za petnajstletnega se je vse začelo dobro. Prve objave singlov, sledeči albumi in prvi nastopi v raznih kanadskih mestih. Album je bil potem objavljen tudi v ZDA. Justin je pel za predsednika in nastopil na prireditvi New Years Rocking Eve. Kakor je obljubljala pogodba, ni trajalo dolgo, in Justin je bil s svojim drugim albumom najmlajši umetnik moškega sola vse od Stevia Wonderja leta 1963 naprej. Prva turneja se je napovedala. Začela se je v ZDA junija 2010 in se končala decembra s 77 koncerti, preden se je nadaljevala v marcu 2011 v Evropi. V letu 2012 je sledil naslednji album, ki je bil do zdaj najuspešnejši.⁹

Potem se je začel padec. Prve fotografije Justinovega javnega jemanja droge so se pojavile v spletu. Večkrat je zamudil in svojih koncertov ni mogel začeti pravočasno. Tako je prišlo do konvencionalnih kazni. Nekaj tednov pozneje se je sredi koncerta zrušil. Vzrok so bile po izjavi managerjev težave z dihanjem. Začela se je druga svetovna turneja, in Justin je poskrbel za vroče vrstice v časopisju. V Braziliji je med koncertom zapustil oder, obiskal bordel in opustošil sobo v hotelu.¹⁰

⁶ The 7pm project- Ruby Rose interviews Katy Perry

⁷ „Baby Baby“ zloženo od Amy Grant

⁸ Instagram Profil Justina Bieberja

⁹ Wikipedia „Justin Bieber“

¹⁰ Wikipedia „Justin Bieber“

Na začetku leta 2014 so Bieberja prijeli. Bil naj bi pijan za volanom in poleg tega še brez veljavnega dovoljenja za vožnjo z avtom. Istega leta je spet bila napovedana svetovna turneja za tretji študijski album, ki pa so jo morali zaradi Bieberjevih depresij odpovedati. V letu 2015 se je Bieber spet nekoliko postavil na noge. Konec leta je zbral četrti in najnovejši album *Purpose*.¹¹

Če je človek tako znamenit, prihaja do tega, da si ne sme privoščiti nobenega spodrsrljaja. V trenutku, ko sprejme kakšno napačno odločitev, stori kaj nezakonitega ali sicer kaj slabega, so množična občila in paparazzi takoj na kraju storjenega. Čim odide tak človek iz hiše, so za vse, kar naredi, brž na voljo fotografije. Vsakdo vselej ve, kam naj odide. In iz najmanjših dogodkov je narejena največja drama, saj množična občila v svojem gobcu vse preobrnejo in vse mogoče dajo videti tako, kakor da bi bilo škandal.

V nekem intervjuju za NME Justin Bieber ne govori samo o depresijah, ampak tudi o njihovem poreklu. Krivdo vali na tisk za vse to. Vedno naj bi bili paparazzi in fanatični privrženci tisti, ki ga vsepovsod zasledujejo. To naj bi bil vzrok, da ničesar več ne more storiti sam. Poleg tega pripoveduje Justin o umrli pevki Amy Winehouse. Videl je, kaj so ji storila množična občila in kako grdo so z njo ravnali, tako dolgo, dokler od nje ni ostalo več nič. To je prav tako, kakor so poskušali tudi z Justinom. „Rad bi, da bi ljudje vedeli, kako sem tudi sam le človek. Bojujem se, da bi se prebil iz dneva v dan, in mislim, da mnogi tako delajo.“¹² Da je tudi on sam padel v to zanko, da je prodal svojo dušo slavi, kaže njegova fotografija na enem svojih aktualnih koncertov. Na majici ima zapisano: „Bigger than Satan – Bieber“ – večji od Satana, Bieber.

Intervju s Patrickom C., Michaelom L. in Fritzem Springerjem

V mojem interesu je bilo, da osebno povprašam nekaj zelo različnih glasbenikov, ker sem hotela imeti njihove avtentične odgovore in ne le rešerše v spletu. Vsem trem sem postavila ista vprašanja, da bi tako videla vzporednice in lahko povlekla sklepe. Tako lahko razumem, kako potekajo stvari v tej branži dejansko in zakaj gre Justinu Bieberju od časa do časa tako slabo. Prišli so zelo zanimivi odgovori na moja vprašanja.

Patrick C. je DJ in tehnoproducent¹³, čigar kreacije igrajo po vsem svetu. Michael L.¹⁴ je svoboden profesionalni glasbenik v nekem orkestru, ki igra na med-

¹¹ Wikipedia „Justin Bieber“

¹² Interview z NME

¹³ Osebni stik in intervju z E-mailom.

¹⁴ Osebni stik in intervju z E-mailom.

narodnih odrih. In Fritz Springer¹⁵ je bil pevec v nekem zelo uspešnem rokovskem bendu.

Prvo vprašanje, kako prideš v glasbeno branžo in kaj so posamezne osebe opravile v smislu izobrazbe in študija. Patrick je pripovedoval, da je začel kot konjičkar sestavljati zvokovne konstrukcije. Od svojih staršev je dobil naročilo, da se izuči za mehanika, a tako je le zaslužil svoj denar, da bi lahko z njim razširil svojo tehniko. Najprej je leta dolgo igral na manjših prireditvah in je dobil tam od večjih DJ ali glasbenih produkcijskih firm ponudbe, da bi posnel položče ali igral v živih nastopih. Nekega dne ga je neka agencija vprašala, če bi ga lahko prevzela. Od tedaj leti, kakor pravi, vsak teden dvakrat do trikrat okoli sveta.

Fritz Springer je nekdani član rokerske skupine, katere imena ne želi povedati. Po koncu svoje kariere je spremenil svojo identiteto in pripoveduje danes npr. na šolah o svojem času rokerskega glasbenika in kaj vse je tu doživel. Pravi, da prideš v branžo po sreči in stikih. Tudi zunanji videz igra veliko vlogo, agentje vedno spet iščejo talente, ki jih je mogoče dobro vnovčiti. Nima nikakršne posebne izobrazbe ali študija. Njegova skupina je bila v 60. letih zelo uspešna in nazadnje jo je odkrila velika produkcijska firma. Imeli so managerja, ki jim je pripravil nastope in tako so dobili ponudbe za pogodbe.

Michael je imel od osnovne šole dalje velik interes za svoj instrument in je pozneje študiral glasbo v Amsterdamu. Tako je spoznal številne nove ljudi in vedno zavzemal nova mesta v raznih orkestrih. „Večina ljudi bi od zunaj verjetno mislila, da je profesionalni glasbenik kdo, ki živi izključno od glasbe. To pa je vsekakor postalo zelo težavno in imamo zaradi tega veliko mešanih oblik. V New Yorku ljudje morda čez dan čistijo krožnike, da zaslužijo denar in igrajo po večerih na koncertih. Eden mojih prijateljev je dolgo časa dejansko tako delal. Tako ni mogoče jasno reči, kako prideš noter ali si že tam ali, od kdaj si spet zunaj. Na koncu igrajo stiki in omrežja pomembno vlogo pri glasbeniku svobodnega poklica,“ pravi Michael.

Drugo vprašanje je bilo, kaj glasbenike najbolj in kaj manj veseli. Patrick je menil: „Tehnika in dogodki (...) združevati razne stvari in jih potem uprizoriti ... je vedno znova na moč napeta reč. Tudi če izvem, da bo moja glasba igrana! To je noro!“ In kaj manj: „Če gre kaj v hlače ... kakor npr. če se poruši laptop, v klubu se je enkrat primerilo ... Plačajo ti polet, hotel, hrano in honorar ... in računalnik preprosto ne deluje več... Uf, to je hud občutek... In najmanj maram luknjo v kreativnosti. Ko gre kdaj vse v maloro... Ko se me trak po urah še vedno ne

¹⁵ Osebni stik in telefonski intervju; življenjsko pričevanje v „Der schmale Weg“ izdaja 4/2013 pri CGD / Lothar Gassmann

dotakne ali se me ne dotakne več... Ko greš v posteljo in je bil čas študija brez efekta... Tu se največkrat čutim zelo nezadovoljnega.“

Fritz Springer pravi, da mu je bila stvar samo na začetku v zabavo, ko se je zanj zanimal tisk in je s pomočjo navdušencev njegov ego lahko doživljal svoj vzlet. „Manj zabavna pa vsa stvar postane, ko človek postaneš odvisen od alkohola in drog. To se primeri pri *After Show Partys*, kjer se konzumiranje začne kot zabava, a v nekem trenutku to ni več...“

Mihael pravi: „Preprosto neznansko rad igram trobento. Pravzaprav mi je skoraj vse v mojem poklicu v veselje. Včasih je zelo stresno in preveč vsega naenkrat, zato pa so tu druge faze, ki so spet dokaj mirne. Koncerti, showi itd., vse to se tako ali drugače v neki točki (v času predstave) steka. Tako imamo v tem poklicu mnogo neizogibnih terminov, in pred samo produkcijo je veliko napetosti in pritiskov, saj bi vsakdo rad imel na odru to, kar je najbolj imenitno. To je resnično naporno oz. je za to potrebna debela koža. (...) Izključiti bi tu pomenilo izziv in se neredko tudi konča kot izgorelost. To namreč velja tudi za glasbenike. (...). Druga stran medalje pa bi lahko bila, da človek dela vselej tedaj, ko se drugi veselijo. Torej kvazi vedno ob večerih in ob koncu tedna. (...). Številne situacije so socialno kajkrat nekoliko surrealistične in tako je zelo pomembno, da imaš dobre socialne sposobnosti. Na turnejah si npr. odvisen ves teden od enakih ljudi in imaš potem občutek, da so to zdaj tvoji dobri prijatelji, čeprav so v resnici samo kolegi. To je pomembna razlika prav pri glasbenikih.“

Naslednje vprašanje je bilo, ali ima glasbenik pogodbo in kaj se primeri, če jo hoče končati. Pri vprašanju, kaj se zgodi, če bi hotel izstopiti iz pogodbe, obstaja jasen odgovor: Kakor hitro podpišeš pogodbo, ima ta svoj določen rok. Če znotraj tega časa odpoveš, moraš plačati velik znesek. Tu je bil recimo govor o 50.000 devih; pri pevcih kakor Justin Bieber je to kajpada nekajkrat več od tega. Patrick pripoveduje, da ima za vsako skladbo posebno pogodbo. In da obstajajo določene pogodbe, ki skrbijo za objavljane tvoje glasbe, in tudi te ima. Fritz Springer zaradi zamenjave svoje istovetnosti ne more povedati, pri katerih firmah ima svoje pogodbe, le toliko, da iz njih ni mogoče predčasno izstopiti. Michael nima pogodb, je svoboden glasbenik in igra v nekem orkestru.

Naslednje vprašanje je bilo, ali obstajajo reči, ki jih je pri tem poslu treba ohraniti v tajnosti. Patrick pravi: „V času pred realizacijo, predvsem v današnjem času mp3!“ Če bi bila glasba razširjena po internetu, preden bi bila objavljena, bi to škodovalo poznejši prodaji. Pri reklamnih spotih je moral tudi že podpisati pogodbe o varovanju tajnosti. Tak odgovor je dal tudi Fritz Springer, besedila in note je teba varovati v tajnosti. Michael pravi, da le osebne reči ohranja v privatni sferi, namreč iz lastnega interesa.

Zadnje vprašanje je bilo, kako vidijo glasbeniki drugo stran uspeha in čemu so zvezdniki tako često depresivni. Patrick pravi: „Ko ti jedo iz roke, je to najboljši posel na svetu. A čim se tvoja glasba začne prodajati slabo, vzamejo to pri priči zelo resno. Kmalu nisi več vreden nič in te lahko v vsakem času zamenjajo.“ Fritz Springer pripoveduje, da na sceni rokovske glasbe čisto odkrito prakticirajo satanistično religijo, kar je mogoče prepoznati tudi na osnovi besedil. A ne zgolj zaradi tega je mogoče pasti v depresijo, ampak tudi zaradi pritiska terminov; posebno hudo je to na turnejah in temu se pridružijo še alkohol in droge. Poleg tega se je vedno počutil osamljenega, čeprav je bilo okoli njega toliko ljudi. Njegova rešitev iz tega močvirja je bila, da je našel k veri v Jezusa. Michael pravi: „Pri mnogih umetnikih je znova problem njihov ego, če se v svoji umetnosti ne čutijo dovolj upoštevane in tako padejo v luknjo. V številnih situacijah privedeš do visokih umetniških dosežkov, a okoli tebe to ne zanima nikogar.“

V celoti je mogoče prepoznati številna vzporedja. Vsi pa so začeli s strastjo do svoje glasbe. A ko se začne velik uspeh in ne ostaneš več na tleh realnosti, zdrkneš v nestabilen svet – in posledica tega je često, da padeš v depresijo. Svojo vrednost namreč meriš s „tržno vrednostjo“.

Sklepne pripombe / facit

Pogled za kulise kaže, kako videz vara. Po eni strani gre za res trdo delo, da bi postal uspešen. Po drugi strani pa znane zvezde, kakor Justin Bieber, postanejo brez ozira na osebne izgube, predmet trgovanja. Glasbeniki, ki preprosto ljubijo svojo glasbo in niso pripravljeni, da bi za to sprejeli „pogodbe z verigami“, so tudi z manj denarja čisto zadovoljni.

Ob pripravi tega besedila mi je postalo jasno, kako ima domnevni sanjski poklic tudi mnoge senčne strani. Prav mladi ljudje, kakor Justin, neuspejo ostati na tleh dejstev, da bi se tako izvlekli iz zanke množičnih občil. Skoraj se zdi, kakor da bi šlo za prekletstvo, če postaneš svetovna zvezda. Mnoge zvezde so depresivne in mnoge so že umrle zaradi drog in alkohola. Moj facit je: Bil je zanimiv, a tudi naporen čas, ko sem pregledovala te zapise. Vedno si moraš vnaprej premisliti, kakšne pogodbe podpisuješ, da se ne bi pustil zaslepiti zaradi denarja in slave. Prav tako pa se moraš pozanimati za duha časa pri marsikateri glasbi.

Leoni Keppler, učenka

IZČRPNE ZNANSTVENE OSNOVE ZA TA SESTAVEK LAHKO NAJDETE V:

ADOLF GRAUL:

ROCK-, POP- UND TECHNOMUSIK UND IHRE WIRKUNGEN

EINE WISSENSCHAFTLICHE UND BIBLISCHE UNTERSUCHUNG,

PAPERBACK, 320 STRANI, 19,80 EVROV,

V KNJIGARNAH RAYPRODANO,

NEKAJ PREOSTALIH IZVODOV ŠE NA VOLJO V TAJNIŠTVU!

V lastni zadevi: Potovanje v Izrael 2018 in ponatis starih številk DER SCHMALE WEG

Dragi bralci in bralke,
z veseljem in hvaležnostjo do našega Gospoda vam lahko sporočimo, da smo v sodelovanju s SarEL.Tours znova pripravili **potovanje v Izrael „Po Jezusovih sledih v Sveti deželi“**, namreč od 21.-28. maja 2018 (z možnostjo podaljšanja ob Mrtvem morju do 31. maja). Več lahko izveste v naši pisarni, Lothar Gassmann (naslov na strani 2), ki bo, če Bog da, duhovni vodja izleta.

Vedno znova prihajajo naročila za razprodane zvezke DSW. Veseli nas, da mnogi bralci zbirajo stare zvezke in ponosno prebirajo zanimive članke. Zato smo se odločili, da razprodane letnike zvesto izvirni izdaji izdamo v seriji **knjižnih izdaj** – najprej prve **letnike 2009-2011**. Izšla je obsežna knjiga z močnimi platninci in lepimi barvami. Obseg 544 strani, cena (zaradi majhne naklade) 29,80 evrov (plus porto). Kdor se za to zanima, lahko to knjigo prav tako naroči v pisarni (br. Gassmann, naslov na s. 2). Pošiljki bo priložen račun.

Šalom, vaš Thomas Ebert

Prebujanje ali obotavljanje v skupnosti?

Če prebujanje, prihajajo ljudje v cerkev zgodaj in pozno odidejo.

Če obotavljanje, prihajajo malo pred začetkom bogoslužja in izginejo takoj po zadnjem „amen“.

Če prebujanje, potem se najprej napolnijo prve vrste.

Če obotavljanje, potem se vsi drenjajo v zadnjih vrstah.

Če prebujanje, potem je molitvena ura polna ljudi.

Če obotavljanje, potem ta ura odpade ali skoraj ni ljudi.

Če prebujanje, jih veliko čuti potrebo, da bi drugim ljudem ob misijonskem delu govorili o evangeliju.

Če obotavljanje, misijonsko delo zaradi premajhne udeležbe odpade.

Moli, da bi tvoja skupnost postala živa!

L. G.